Dosarul nr. 3-489/2025
2-25019914-12-3-14022025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

31 iulie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componența:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierul Ilie Crîjanovschi

examinând în ședință de judecată publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Călărași Divin" împotriva Consiliului Concurenței, terț SRL „Zolotoi Aist", privind anularea deciziei nr. 02 din 17 ianuarie 2025 emisă de Consiliul Concurenței; obligarea Consiliului Concurenței să inițieze investigația privind acțiunile anticoncurențiale conform plângerii reclamantei din 11 noiembrie 2024; încasarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantei:

La 14 februarie 2025, reclamanta SRL „Călărași Divin" s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Concurenței, terț SRL „Zolotoi Aist", privind anularea deciziei nr. 02 din 17 ianuarie 2025 emisă de Consiliul Concurenței; obligarea Consiliului Concurenței să inițieze investigația privind acțiunile anticoncurențiale conform plângerii reclamantei din 11 noiembrie 2024; încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii reclamanta a indicat că, la 11 noiembrie 2024, a depus la Consiliul Concurenței o plângere privind pretinse acțiuni de concurență neloială săvârșite de SRL „Zolotoi Aist". Plângerea a fost înregistrată cu nr. 3869.

Prin plângerea depusă, reclamanta a sesizat utilizarea de către SRL „Zolotoi Aist" a unui ambalaj similar celui utilizat de SRL „Călărași Divin", respectiv recipientul produsului „CĂLĂRAȘI LEGENDA", protejat prin certificatul de înregistrare a mărcii nr. 37410.

Potrivit reclamantei, această imitație este de natură să creeze confuzie pe piață și să afecteze imaginea brandului. Totodată, reclamanta a susținut că aceasta ar putea conduce la deturnarea clientelei prin exploatarea reputației dobândite de produsele sale.

La 14 noiembrie 2024, Consiliul Concurenței a solicitat SRL „Călărași Divin”, prin scrisoarea nr. CNP-05/227-1596, prezentarea unor probe suplimentare în susținerea plângerii. Consiliul Concurenței a solicitat, inclusiv, informații privind eventualele plângeri ale clienților, informații referitoare la producătorul recipientului original, precum și un sondaj care să demonstreze existența unui risc real de confuzie între produsele SRL „Călărași Divin” și SRL „Zolotoi Aist”.

În răspuns la această solicitare, la 20 noiembrie 2024, SRL „Călărași Divin” a prezentat o completare la plângerea inițială, prin care a furnizat informații detaliate privind originea și protecția recipientului utilizat pentru produsele sale. Astfel, reclamanta a făcut referire la contractele încheiate cu SRL „Vetropack Chișinău” pentru producerea recipientului. De asemenea, reclamanta a prezentat declarații ale angajaților săi privind pretinse situații de confuzie între produsul „CĂLĂRAȘI LEGENDA” și produsul „CANTEMIR”, fabricat și comercializat de SRL „Zolotoi Aist”.

Potrivit declarațiilor prezentate, în mai multe puncte de vânzare, sticlele celor două produse au fost amplasate în mod greșit pe aceleași rafturi sau în imediata apropiere, considerând că această situație a determinat consumatorii să confunde produsele.

Reclamanta a mai prezentat un pliant promoțional al unei rețele de distribuție, potrivit acestuia, similitudinile vizuale dintre produse ar fi creat impresia că produsul „CANTEMIR” face parte din gama „Călărași Divin”.

Suplimentar, reclamanta a menționat că, la 02 ianuarie 2025, Consiliul Concurenței a comunicat SRL „Călărași Divin” concluziile examinării preliminare.

Consiliul a constatat că probele prezentate nu demonstrează existența unor temeiuri rezonabile pentru inițierea unei investigații. În analiza sa, Consiliul Concurenței a reținut că nu au fost prezentate suficiente dovezi directe privind existența unei confuzii efective în rândul consumatorilor și că forma recipientului utilizat de SRL „Zolotoi Aist” nu este rezervată exclusiv SRL „Călărași Divin”.

În acest context, autoritatea a reținut că tipul respectiv de ambalaj este utilizat de mai mulți producători de băuturi alcoolice și nu constituie un element distinctiv protejat în mod absolut. Totodată, Consiliul Concurenței a reținut existența unor diferențe în poziționarea elementelor grafice de pe etichete, precum și diferențe fonetice și semantice între denumirile „CĂLĂRAȘI” și „CANTEMIR”. În opinia autorității, aceste diferențe sunt de natură să excludă inducerea în eroare a consumatorilor.

În replică la rezultatele examinării preliminare, la 13 ianuarie 2025, SRL „Călărași Divin” a prezentat observații motivate, prin care a argumentat că analiza Consiliului Concurenței a fost incompletă și că nu au fost examinate unele aspecte esențiale ale cazului. Reclamanta a susținut că, potrivit legislației în vigoare și practicilor AGEPI, riscul de confuzie nu trebuie evaluat exclusiv prin analiza

separată a elementelor vizuale sau fonetice, ci trebuie apreciat în ansamblu, din perspectiva percepției consumatorului obișnuit.

De asemenea, SRL „Călărași Divin” a invocat un precedent din anul 2019, când o întreprindere afiliată SRL „Zolotoi Aist”, respectiv SRL „Moldavskii Standart”, ar fi utilizat și ar fi încercat să înregistreze un semn apropiat de cel al reclamantei, dar a fost nevoită să renunțe în urma intervențiilor legale ale SRL „Călărași Divin”.

La 17 ianuarie 2025, Consiliul Concurenței a emis decizia nr. 02, prin care a respins plângerea formulată de SRL „Călărași Divin” împotriva SRL „Zolotoi Aist”. Consiliul Concurenței a constatat că nu există temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale, totodată, reclamanta a menționat că decizia a fost comunicată la 03 ianuarie 2025.

Reclamanta a menționat că, Consiliul Concurenței a reținut că plângerea depusă la 11 noiembrie 2024 se întemeia pe susținerea că SRL „Zolotoi Aist” a lansat produsul „CANTEMIR” într-un recipient care prezintă asemănări semnificative cu recipientul produsului „CĂLĂRAȘI LEGENDA”, fapt ce ar putea genera confuzie în rândul consumatorilor.

În susținerea acestui argument, SRL „Călărași Divin” a prezentat acte de constatare întocmite de un executor judecătoresc la 22 august 2024, precum și o analiză tehnică realizată de Uniunea Designerilor din Republica Moldova, potrivit căreia exista un risc real de confuzie între cele două produse.

În evaluarea sa finală, Consiliul Concurenței a comparat elementele ambalajelor celor două produse și a reținut că, deși există asemănări vizuale privind utilizarea culorilor bordo și bej, diferențele de design, poziționarea elementelor grafice, precum și diferențele fonetice și semantice dintre denumiri permit consumatorului obișnuit să distingă produsele.

Potrivit reclamantei, Consiliul Concurenței a examinat și diferența de preț dintre cele două produse și a reținut că o sticlă de „Călărași Divin 5 ani” costă aproximativ 149 de lei, iar „CANTEMIR Divin 5 ani” este comercializat la prețul de 98,90 lei. În opinia Consiliului, diferența de preț plasează produsele în segmente distincte de consumatori și reduce riscul de confuzie.

Cu privire la drepturile asupra recipientului tridimensional, Consiliul Concurenței a reținut că butelia utilizată de SRL „Călărași Divin” reprezintă un model de ambalaj disponibil comercial și utilizat de mai mulți producători din Republica Moldova. În acest context, Consiliul Concurenței a apreciat că, în cazul în care reclamanta consideră că drepturile sale asupra recipientului au fost încălcate, pretențiile urmează a fi îndreptate împotriva producătorului recipientului, și nu împotriva concurentului care îl utilizează.

Totodată, Consiliul Concurenței a reținut că, la înregistrarea mărcii tridimensionale „CĂLĂRAȘI”, reclamanta nu a revendicat explicit culorile bordo

și bej ca elemente distinctive, ceea ce slăbește argumentul referit la protecția asupra identității vizuale.

În urma acestor constatări, Consiliul Concurenței a respins plângerea, reținând lipsa unor probe concludente privind existența unui act de concurență neloială, reclamanta a specificat că Consiliul nu a inițiat o investigație propriu-zisă.

Potrivit reclamantei, decizia Consiliului Concurenței din 17 ianuarie 2025 ignoră aspecte esențiale ale cauzei și contravine normelor legale aplicabile, în acest sens, consideră că autoritatea a evaluat probele în mod formal și fragmentat, fără a examina impactul pretins asupra pieței și riscul de confuzie dintre produsele „CĂLĂRAȘI" și „CANTEMIR".

În drept, reclamanta a făcut trimitere la prevederile art. 206, art. 20, art. 189 alin. (1), art. 224 alin. (1) lit. b), art. 21 și art. 225 din Codul administrativ.

Reclamanta consideră că sunt întrunite condițiile pentru anularea deciziei nr. 02 din 17 ianuarie 2025 și obligarea Consiliului Concurenței să inițieze investigația privind pretinsele practici de concurență neloială. Totodată, a invocat caracterul nejustificat al refuzului Consiliului Concurenței de a examina în profunzime circumstanțele cauzei și a susținut că acesta contravine obligațiilor legale ale autorității.

Potrivit reclamantei, decizia Consiliului Concurenței este ilegală și neîntemeiată și că respingerea plângerii a avut loc cu încălcarea principiului bunei administrări și a obligației autorității de a administra activ probele.

În opinia reclamantei, prezenta acțiune urmărește remedierea viciilor de legalitate ale actului administrativ contestat și restabilirea dreptului său la o examinare obiectivă a faptelor.

În plângerea adresată Consiliului Concurenței, SRL „Călărași Divin" a indicat că este producător renumit de rachiu de vin învechit, ambalat și comercializat în recipientul asupra căruia susține că deține drepturi exclusive, conform înregistrării naționale în Republica Moldova a formei tridimensionale a recipientului, la 12 august 2020, cu nr. 37410. Potrivit reclamantei, înregistrarea conferă protecție pentru produsele din clasa CIPS 33, conform Clasificării internaționale a produselor și serviciilor, în care sunt introduse băuturile alcoolice, inclusiv divinul.

Reclamanta a menționat că, în luna august 2024, a constatat că SRL „Zolotoi Aist" fabrică, distribuie și oferă spre vânzare produse alcoolice ambalate într-un recipient conform reprezentării grafice prezentate în plângere (f.d. 9, dosar vol. I). Produsul este comercializat sub semnul „CANTEMIR". Potrivit reclamantei, forma și structura recipientului utilizat pentru produsele SRL „Zolotoi Aist", designul sticlei, contururile etichetelor și ansamblul elementelor de marcare prezintă similitudini cu produsele sale, fiind de natură să inducă în eroare consumatorii și să determine asocierea produselor cu mărcile și produsele SRL „Călărași Divin".

SRL „Călărași Divin” a indicat că produsele sale, marcate cu semne distinctive înregistrate, sunt recunoscute și apreciate de consumatorii locali, menționând totodată, că a investit resurse financiare, tehnice, tehnologice și umane în dezvoltarea și promovarea produselor.

De asemenea, a mai susținut că utilizarea unei structuri similare pentru individualizarea produselor contrafăcute, ansamblul elementelor grafice, forma, conținutul informațional și soluția coloristică a etichetelor creează similitudini cu produsele și mărcile sale înregistrate. În susținerea acestor afirmații, SRL „Călărași Divin” a prezentat o analiză tehnică realizată de Uniunea Designerilor din Republica Moldova la solicitarea sa.

Potrivit analizei tehnice efectuate de Uniunea Designerilor din Republica Moldova s-a constatat: *„se poate concluziona că designul ambelor sticle prezintă multe trăsături comune, ceea ce face dificilă diferențierea lor pentru consumator. Forma sticlei, paleta de culori, fonturile, dispunerea textului şi elementele decorative sunt practic identice, ceea ce poate duce la percepția că produsele sunt interconectate sau chiar că fac parte din acelaşi produs, dar sub mărci diferite. Acest lucru creează o bază pentru evaluarea acestui caz în conformitate cu normele legale privind protecția drepturilor de autor şi concurența neloială. Astfel de asemănări vizuale pot induce în eroare consumatorii şi pot încălca originalitatea mărcii.”*

În susținerea poziției sale, reclamanta a făcut trimitere la următoarele prevederi legale: art. 3 lit. a)–c), art. 9 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 38-XVI din 29.02.2008 privind protecția mărcilor; art. 9 alin. (2) lit. e), art. 10 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 13 alin. (1) și (2), art. 413 alin. (1) și alin. (2) lit. f), art. 476 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (5) lit. b) și c), precum și alin. (6) și (7) din Codul civil.

Reclamanta a susținut că a atras atenția Consiliului, precum că SRL „Zolotoi Aist” nu deține un contract de licență sau o permisiune din partea sa pentru fabricarea, promovarea, comercializarea ori oferirea spre comercializare a produselor din clasa CIPS 33, utilizând ambalajul și elementele înregistrate ca mărci, precum și elementele combinate ale etichetelor similare cu forma tridimensională identică.

În acest context, reclamanta a somat terțul, în temeiul art. 9 și art. 15 din Legea mărcilor, coroborate cu art. 476 din Codul civil, să înceteze imediat fabricarea, oferirea spre comercializare, comercializarea, importul, exportul și/sau distribuirea divinului ori a altor produse din clasa CIPS 33 marcate cu semne similare mărcilor deținute exclusiv de reclamantă, precum și orice formă de promovare a acestora, inclusiv în mediul online. Totodată, reclamanta i-a acordat un termen de 30 de zile de la recepționarea somației pentru retragerea din circuitul

comercial, atât angro, cât și cu amănuntul, inclusiv din mediul online, a tuturor produselor care încălcă drepturile reclamantei.

Potrivit reclamantei, deși părțile au participat la o întrunire de negocieri, aceasta s-a soldat fără rezultat, întrucât terțul nu a dat curs solicitărilor formulate, fără a nega însă similitudinile și confuzia urmărită.

Reclamanta a menționat că plângerea adresată Consiliului Concurenței s-a întemeiat pe prevederile art. 14 și art. 19 din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, precum și pe art. 10bis alin. (3) lit. a) din Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale.

SRL „Călărași Divin" a invocat existența unor acțiuni de concurență neloială din partea SRL „Zolotoi Aist". În esență, aceasta a susținut că produsul „CANTEMIR" utilizează elemente vizuale și structurale similare celor ale produselor sale, în special recipientul tridimensional protejat prin marca „CĂLĂRAȘI LEGENDA", fapt care, în opinia reclamantei, este de natură să creeze confuzie în rândul consumatorilor.

De asemenea, SRL „Călărași Divin" a completat plângerea inițială cu informații și probe suplimentare, și anume declarații ale angajaților săi privind situații de confuzie generate de amplasarea produselor „CANTEMIR" în apropierea produselor „Călărași Divin", precum și de utilizarea unor materiale promoționale. Reclamanta a prezentat și informații privind acțiunile anterioare ale unei întreprinderi afiliate SRL „Zolotoi Aist", referitoare la utilizarea unor elemente de identitate vizuală identică și la tentativa de înregistrare a unor mărci similare.

Deși nu a fost realizat un sondaj de opinie, reclamanta a prezentat analize tehnice ale Uniunii Designerilor din Republica Moldova, prin care a invocat existența unor similitudini și a unui potențial risc de confuzie.

Totodată, reclamanta a comunicat că nu au existat plângeri directe din partea consumatorilor cu privire la confuzia dintre produsele sale și produsele „CANTEMIR". În același timp, aceasta a indicat că mai mulți angajați au semnalat situații pe care le-au apreciat drept riscuri reale de confuzie și a solicitat Consiliului audierea acestora. În continuare, reclamanta a prezentat relatările salariaților:

„a. Dl. Artiom Svet, agent de vânzări, a observat că, în rețeaua Alimer, produsul CANTEMIR era poziționat pe rafturi imediat deasupra produsului nostru Călăraşi Legenda 5 ani, iar aspectul sticlei şi prezentarea generală induc în eroare clienții. El a remarcat, de asemenea, că fotografia dintr-un pliant promoțional putea sugera că produsul CANTEMIR aparţine mărcii noastre, diferenţele fiind vizibile doar la o examinare atentă.

b. Dna Natalia Cuțitari, agent de vânzări, a raportat cazuri frecvente în care personalul magazinelor amesteca sticlele CANTEMIR şi Călăraşi Divin 5 ani pe

aceleaşi rafturi, fiind necesară intervenţia repetată a agenţilor noştri pentru a corecta această situație și a separa produsele.

c. Dl. Oleg Cerednic, agent de vânzări, a fost informat de merceologul nostru Natalia Ursu că, aproximativ o lună şi jumătate în urmă, la punctul de vânzare Alimer de pe strada Burebista, sticlele CANTEMIR erau amplasate pe raftul nostru destinat exclusiv produsului Călăraşi Legenda 5 ani. Din păcate, nu există o fotografie care să documenteze acest caz determinat.

d. Dna Tatiana Ceaglei, merceolog, a descoperit că la magazinul Alimer de pe Calea Orheiului, în data de 20 septembrie 2024, produsul CANTEMIR 5 ani a fost plasat în locul produsului nostru Călăraşi Legenda 5 ani, după ce stocul nostru s-a epuizat. Această situație a fost posibilă deoarece agentul nostru nu a observat diferențele între produse la prima vizită. Ulterior, a luat măsuri pentru a preveni repetarea acestor greşeli.

e. Dna Vera Demidova, analist, a relatat că, la data de 19 septembrie 2024, consultând un pliant promoțional al rețelei Family Market, a confundat produsul CANTEMIR 5 ani cu produsul nostru Călăraşi Divin 3 ani, concluzionând greşit că produsul nostru lipsea din ofertă. Ulterior, eroarea a fost rectificată."

Reclamanta a mai invocat un caz anterior, din anul 2019, referitor la o întreprindere afiliată SRL „Zolotoi Aist", denumită SRL „Moldavschii Standart", controlată de același fondator, „MERCAT DEVELOPMENTS LIMITED", care ar fi utilizat o perioadă, și ar fi încercat să înregistreze un semn care imita elementele vizuale distinctive ale produselor reclamantei. În acest context, reclamanta a făcut referire la cererea de înregistrare a semnului „CANTEMIR", depusă sub nr. de depozit 044197, cu prioritate din 26 aprilie 2019.

Potrivit reclamantei, în urma demersurilor legale și a negocierilor purtate, cererea de înregistrare a fost retrasă, iar produsele contestate au fost eliminate de pe piață. În susținerea acestor afirmații, reclamanta a prezentat Consiliului Concurenței extrase din Buletinele Oficiale de Proprietate Intelectuală (BOPI) nr. 6/2019, publicat la 30 iunie 2019, în care era inclusă cererea de înregistrare a mărcii depusă de SRL „Moldavschii Standart", și nr. 10/2019, publicat la 31 octombrie 2019, în care era menționată retragerea cererii de înregistrare a mărcii de către această întreprindere, în temeiul art. 44 alin. (1) din Legea privind protecția mărcilor.

Reclamanta a susținut că acțiunile actuale ale SRL „Zolotoi Aist" prezintă similitudini cu cele atribuite anterior SRL „Moldavschii Standart". Potrivit reclamantei, utilizarea unor elemente vizuale și structurale similare celor ale produselor sale este de natură să creeze dificultăți în diferențierea produselor.

În acest context, reclamanta a făcut trimitere la art. 14 și art. 19 din Legea concurenței, susținând că imitarea și plasarea pe piață a unor produse cu semne

similare constituie acte de concurență neloială, fiind de natură să creeze o asociere între produsele „CANTEMIR” și produsele sale și să exploateze reputația acestora.

Potrivit reclamantei, Consiliul Concurenței, în mod arbitrar a reținut că probele prezentate nu demonstrau suficient existența unei confuzii reale în rândul consumatorilor și că, suplimentar, a examinat întinderea drepturilor exclusive ale SRL „Călărași Divin” asupra mărcii tridimensionale. Astfel, Consiliul a concluzionat că, în lipsa unor dovezi directe și obiective privind confuzia și în contextul limitării drepturilor invocate prin revendicarea culorilor în cererea de înregistrare a mărcii, nu se justifica inițierea unei investigații. În opinia reclamantei această concluzie a ignorat incidentele documentate, inclusiv plasarea eronată a produselor pe rafturi și mărturiile angajaților SRL „Călărași Divin”, care evidențiau existența unui tipar de confuzie și a unui comportament deliberat de exploatare a reputației mărcii, relevante pentru evaluarea impactului asupra pieței. Astfel, Consiliul a depășit limitele competenței sale, substituindu-se unei autorități competente în evaluarea drepturilor asupra mărcii.

În susținerea acestei poziții, reclamanta a făcut trimitere la următoarele prevederi legale: art. 2, art. 5, art. 30 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. a) din Legea nr. 38-XVI din 29.02.2008 privind protecția mărcilor; art. 15 alin. (1) din Acordul privind aspectele drepturilor de proprietate intelectuală legate de comerț; precum și pct. 8, pct. 15 și pct. 124 din Regulamentul privind procedura de depunere, examinare și înregistrare a mărcilor.

Reclamanta a susținut că gradul de similitudine și riscul de confuzie sau asociere dintre semne trebuie apreciate prin raportare la structura de ansamblu a soluțiilor comparate, inclusiv din perspectiva percepției vizuale și compoziționale.

Prin urmare, reclamanta a făcut referire la Ghidul de examinare a cererilor de înregistrare a mărcilor publicat de AGEPI și a menționat prevederile pct. 2.2.2, pct. 2.2.2.1, pct. 2.2.2.2 și pct. 2.2.2.3.

SRL „Călărași Divin” a susținut că, potrivit normelor legale invocate, protecția titularului se extinde asupra întregii mărci, inclusiv asupra elementelor distinctive care contribuie la percepția globală a semnului. Aceasta a arătat că evaluarea similitudinii trebuie realizată prin raportare la impresia de ansamblu, și nu prin analiza izolată a unor elemente componente, regulă prevăzută inclusiv la pct. 8 din Regulamentul privind procedura de depunere, examinare și înregistrare a mărcilor.

Totodată, reclamanta a susținut că protecția mărcii nu era limitată la o anumită culoare ca element distinctiv, iar indicația „alb-negru” din cererea de înregistrare a fost interpretată eronat de Consiliu.

Reclamanta a susținut că aprecierea Consiliului potrivit căreia diferențele de amplasare a elementelor și cele fonetice înlătură riscul de confuzie este nejustificată, întrucât acestea trebuiau analizate în contextul impresiei vizuale și

asociativ. Aceasta a invocat natura tridimensională a mărcii și percepția consumatorului obișnuit, care ar fi apreciat produsul în mod global, în contextul comercial real, fără a analiza distinct fiecare element. Potrivit reclamantei, prin fragmentarea mărcii în componente izolate și excluderea impresiei de ansamblu, Consiliul a ignorat cadrul normativ aplicabil şi a subminat scopul protecției oferite mărcilor înregistrate, și anume prevenirea confuziei şi protejarea investițiilor titularului.

Totodată, reclamanta a arătat că, deși Consiliul a constatat similitudini între forma recipientelor și soluția grafică de etichetare, acesta s-a limitat la diferențe punctuale și tehnice, precum poziționarea decupării ovale și nuanțele cromatice, fără a ține cont de impresia de ansamblu. În susținerea acestei poziții, reclamanta a invocat concluziile expertizei Uniunii Designerilor și prevederile pct. 8 din Regulamentul privind procedura de înregistrare a mărcilor, precum și art. 92 alin. (1) din Codul administrativ, susținând că Consiliul a apreciat anticipat probele, fără a le administra în modul corespunzător.

Reclamanta a invocat și prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) și b) din Legea concurenței, în opinia sa, Consiliul Concurenței a apreciat eronat că simpla existență a unor diferențe fonetice între denumirile „CĂLĂRAȘI” şi „CANTEMIR” sau modificările minore în poziționarea elementelor grafice sunt suficiente pentru a exclude riscul de confuzie. O astfel de abordare este contrară practicii recunoscute în materie de protecție a mărcilor, conform căreia analiza comparativă trebuie să privească produsul în întregime și nu doar denumirile acestuia.

Reclamanta a mai arătat că Consiliul a ignorat factori relevanți pentru aprecierea confuziei, inclusiv plasarea produselor pe aceleași rafturi în mai multe puncte de vânzare, similitudinea formei și a culorilor recipientului utilizat pentru produsul „CANTEMIR” cu produsul „Călărași Legenda”, precum și materialele promoționale, inclusiv pliantele comerciale, care ar fi sugerat o afiliere între cele două mărci.

În aceste condiții, reclamanta a susținut că elementele menționate demonstrează existența unui risc real și semnificativ de confuzie în rândul consumatorilor, iar decizia Consiliului Concurenței este neîntemeiată, întrucât nu reflectă realitatea comercială și modul de percepere efectivă a produselor în litigiu.

Suplimentar, s-a susținut că referirea Consiliului la art. 49 alin. (2) din Codul administrativ este neclară, întrucât această normă reglementează incompatibilitatea persoanelor să acționeze pentru autoritatea publică, în timp ce art. 52 alin. (1)–(5) din Legea concurenței stabilește că sarcina probei încălcării revine Consiliului Concurenței și că acesta putea utiliza ca mijloc de probă orice element de fapt și de drept. Totodată, reclamanta a invocat art. 22 alin. (1) din Codul administrativ.

În acest context, s-a indicat că, dacă Consiliul ar fi audiat martorii propuși și ar fi examinat în mod complet circumstanțele de fapt și de drept, ar fi rezultat că ignorarea probelor directe și fragmentarea evaluării mărcii tridimensionale nu constituie rezultatul unei examinări obiective și imparțiale, ci al unei abordări orientate spre susținerea unei concluzii prestabilite.

Reclamanta a menționat că, deși normele legale și circumstanțele cauzei impun desfășurarea unei investigații complete, Consiliul nu a administrat proba interviului angajaților săi și a acordat prioritate unui „raport de expertiză extrajudiciară", fără a explica de ce a preferat acest raport în detrimentul concluziilor specialistului din cadrul Uniunii Designerilor, care a analizat similitudinea vizuală a mărcilor și elementele distinctive ale acestora prin prisma percepției consumatorului obișnuit, precum și al declarațiilor angajaților privind situații concrete de confuzie.

Reclamanta a subliniat că concluziile Uniunii Designerilor evidențiază necesitatea intervievării angajaților săi, întrucât acestea vizează percepția comparativă a produselor și evaluarea impresiei de ansamblu, inclusiv prin raportare la forma recipientului, soluția grafică a etichetelor și paleta de culori. În acest context, reclamanta a susținut că preferința acordată de Consiliu raportului de expertiză extrajudiciară, aprecierea declarațiilor angajaților și refuzul de a clarifica circumstanțele cauzei prin intervievarea acestora, au afectat caracterul echitabil al analizei, aplicarea corectă a legii și protecția întinderii drepturilor sale exclusive.

SRL „Călărași Divin" a menționat că Consiliul Concurenței a ignorat comportamentul anterior al afiliatei SRL „Zolotoi Aist", deși probele prezentate de reclamantă indică existența unor acțiuni similare orientate spre crearea confuziei pe piață.

Anterior, afiliata reclamatei, SRL „MOLDAVSCHII STANDART", controlată de același fondator, a utilizat un recipient similar și a încercat să înregistreze un semn care imita elementele distinctive ale produselor Călărași Divin. În urma demersurilor reclamantei, produsele contestate au fost retrase de pe piață, iar cererea de înregistrare a fost retrasă. Reclamanta a susținut că acest comportament anterior este relevant pentru aprecierea circumstanțelor cauzei, întrucât implică utilizarea unor semne și elemente vizuale similare. În opinia reclamantei, ignorarea acestui istoric de către Consiliul Concurenței a lipsit analiza de un element factual relevant pentru aprecierea acțiunilor actuale ale SRL „Zolotoi Aist"

Reclamanta a invocat art. 19 alin. (1) lit. a) și b) din Legea concurenței, susținând că acțiunile anterioare documentate și comunicate Consiliului trebuiau considerate circumstanțe agravante, întrucât indicau caracterul sistematic al acțiunilor anticoncurențiale. Potrivit reclamantei, acestea demonstrau că nu era vorba despre o coincidență sau o neglijență izolată, ci despre o strategie continuă

de subminare a drepturilor sale și de exploatare a reputației SRL „Călărași Divin”, astfel încât luarea lor în considerare era necesară pentru evaluarea circumstanțelor cauzei și constatarea unei practici de concurență neloială.

Referitor la aprecierea Consiliului potrivit căreia forma recipientului reclamantei nu este originală, aceasta a susținut că, prin intermediul întreprinderii afiliate, SRL „Călărași Divin Plus”, deține semne înregistrate distinct care fac parte din vadul său comercial.

Respectiv, în temeiul art. 4, art. 52 alin. (3)–(6) și art. 53 alin. (3) și alin. (6) din Legea concurenței, coroborate cu art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, reclamanta a solicitat Consiliului inițierea investigației și prin prisma înregistrărilor deținute prin intermediul întreprinderii sale afiliate, cu raportarea acestora la normele de drept și circumstanțele de fapt expuse în plângere și în completările acesteia.

Reclamanta a susținut că, privite în ansamblu, produsele „CĂLĂRAȘI” și „CANTEMIR” sunt similare, iar concluzia Consiliului potrivit căreia forma recipientului ar fi lipsită de originalitate era contrazisă de faptul înregistrării acesteia, inițial în baza dosarului depus în anul 2013 și, ulterior, a uneia dintre varietățile sale, conform certificatului nr. 37410.

Reclamanta a arătat că recipientul „CĂLĂRAȘI LEGENDA” a fost realizat la comanda sa, sub controlul și cu aportul său intelectual și financiar. În acest sens, a prezentat Consiliului Concurenței documente privind comandarea uneia dintre matrice în baza desenului tehnic aprobat de reclamantă, de la SRL „Vetropack Chișinău”, în temeiul contractului nr. 127 din 21 martie 2023. Totodată, s-a indicat că SRL „Vetropack Chișinău” asigură fabricarea recipientelor din sticlă conform modelului respectiv, în temeiul contractului nr. 23 din 07 mai 2024.

Astfel, în loc să țină cont de aceste circumstanțe și de dreptul exclusiv conferit prin înregistrarea mărcii, Consiliul Concurenței a reținut că recipientul similar, fabricat de S.A. „FABRICA DE STICLĂ DIN CHIȘINĂU”, reprezintă un tip de ambalaj utilizat pe scară largă de mai mulți producători și care nu este rezervat unui singur producător. SRL „Călărași Divin” nu este de acord cu această apreciere, susținând că analiza Consiliului Concurenței privind asemănările și deosebirile dintre recipientele comparate nu putea înlătura existența și întinderea dreptului exclusiv conferit prin înregistrarea mărcii.

În consecință, reclamanta consideră că o apreciere a Consiliului Concurenței care contrazice sau ignoră efectele juridice ale deciziilor AGEPI, inclusiv ale celor emise în temeiul art. 46 din Legea mărcilor, excedează competențelor acestei autorități. Pe de altă parte, reclamanta consideră neîntemeiată concluzia Consiliului Concurenței privind lipsa originalității recipientului. În acest sens, s-a făcut trimitere la art. 7 alin. (1) lit. b) și d) din Legea mărcilor și s-a susținut că originalitatea și caracterul distinctiv al semnului au fost verificate de AGEPI atât la

examinarea cererii din anul 2013, cât și la cea din anul 2020, conform deciziilor anexate.

Potrivit reclamantei, AGEPI a constatat că forma recipientului prin mărcile tridimensionale, îndeplinește condițiile legale pentru înregistrare, fiind înregistrate cu protecție extinsă asupra formei recipientului tridimensional, adică nu au exclus-o de la protecție, aşa cum este reflectat în documentele depuse anterior şi cele furnizate suplimentar conform prezentei. Mai mult, limitările legale menționate în certificatele de înregistrare nu se aplică formei recipientului, ci doar elementele verbale conform reglementărilor pct. 124 din Regulamentul privind procedura de înregistrare a mărcilor.

Reclamanta a reiterat că Consiliul Concurenței a depășit limitele competenței sale, pronunțându-se în mod eronat asupra drepturilor exclusive ale SRL „Călărași Divin" asupra recipientului tridimensional și a susținut că, potrivit art. 6 din Legea mărcilor, determinarea întinderii protecției conferite de o marcă înregistrată revine AGEPI.

În opinia reclamantei, autoritatea publică pârâtă a contestat indirect validitatea protecției asupra recipientului tridimensional, susținând că acesta nu beneficiază de exclusivitate absolută. Or, certificatul de înregistrare al mărcii tridimensionale confirmă dreptul exclusiv al SRL „Călărași Divin" asupra formei recipientului, iar Consiliul nu avea competența să analizeze extinderea protecției mărcii, ci doar să determine dacă utilizarea de către SRL „Zolotoi Aist" a unui recipient similar crea confuzie pe piață. Prin urmare, reclamanta a susținut că abordarea autorității este abuzivă și lipsită de temei legal. Or, forma recipientului a fost fabricată sub controlul său și în baza specificațiilor tehnice aprobate prin contractele nr. 127/2023 și nr. 23/2024, încheiate cu SRL „Vetropack Chișinău", precum și prin contractele nr. S2016/043 și nr. S2020/008, încheiate anterior cu S.A. „Glass Container Company" și prezentate suplimentar Consiliului Concurenței.

În acest context, reclamanta a invocat continuitatea investițiilor în dezvoltarea și promovarea designului recipientului și a susținut că aceste circumstanțe confirmă caracterul distinctiv al acestuia.

Totodată, reclamanta a arătat că, potrivit pct. 8.2 din contractul nr. S2016/043 din 25 noiembrie 2016, încheiat între SRL „Călărași Divin" și S.A. „Glass Container Company", aceasta din urmă s-a obligat să producă și să livreze recipientele exclusiv reclamantei și să nu transmită terților documentația tehnică, exemplarele sau alte informații privind producerea acestora. Astfel, după achitarea și livrarea cantității de 3 000 000 de butelii, dreptul de proprietate asupra formelor finite „Gloria 50 cl 506" urma să fie transmis cumpărătorului. În opinia reclamantei, aceste prevederi contractuale confirmă caracterul exclusiv al designului și controlul exercitat asupra producerii recipientelor, precum și investițiile realizate pentru dezvoltarea și menținerea acestui design.

Actele juridice invocate de reclamantă stabilesc parametrii tehnici ai recipientului, inclusiv grosimea, forma și capacitatea acestuia, confirmați prin desenele tehnice și fișele de producție anexate, inclusiv cea aprobată la 08 octombrie 2014. Reclamanta a susținut că aceste acte demonstrează caracterul distinctiv al designului și resursele financiare, creative și umane investite în realizarea acestuia. Totodată, dezvoltarea designului a presupus cheltuieli pentru crearea și testarea matrițelor, precum și pentru perfecționarea elementelor estetice și funcționale ale recipientului, iar la realizarea acestuia au contribuit specialiști în design industrial, ingineri și specialiști în branding.

În opinia reclamantei, aceste circumstanțe confirmă că recipientul reprezintă rezultatul unui proces de dezvoltare complex și unic, susținând că similitudinea acestuia cu recipientele utilizate de concurent afectează drepturile sale exclusive și contribuie la riscul de confuzie în rândul consumatorilor.

Respectiv, rezultatele examinării preliminare și ignorarea observațiilor prezentate de aceasta relevă omisiuni în evaluarea circumstanțelor cauzei. În acest sens, s-a subliniat că Consiliul a ignorat probe esențiale, precum declarațiile angajaților și concluziile Uniunii Designerilor, care în opinia reclamantei demonstrează existența unui tipar de confuzie pe piața și un comportament sistematic de exploatare ilegala a reputației reclamantei.

Potrivit reclamantei, Consiliul Concurenței a depășit limitele atribuțiilor sale prin examinarea întinderii drepturilor asupra mărcii tridimensionale. În acest sens, s-a făcut trimitere la art. 4 alin. (1) din Legea mărcilor. Mai mult, s-a menționat că proba interviului solicitată de reclamantă nu a fost administrată fără o justificare adecvată, deși nu exista niciun impediment legal în utilizarea acestei probe, conform prevederilor art. 52 alin. (3)-(5) din Legea concurenței și art. 22 alin. (1) din Codul administrativ. Totodată, reclamanta a susținut că inacțiunea Consiliului de a administra proba interviurilor martorilor relevanți, deși proba a fost solicitată și era esențială pentru clarificarea situației de fapt, reprezintă neîndeplinirea obligațiilor legale ce derivă din cadrul normativ aplicabil.

Reclamanta a arătat că soluția examinării prealabile este rezultatul unei interpretări defectuoase și selective a prevederilor legale, combinate cu o apreciere arbitrară a probelor, contrar cerinței legale de a administra în mod corelat și complet toate mijloacele de probă disponibile.

În conformitate cu art. 52 alin. (3)-(5) din Legea concurenței și art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, reclamanta a menționat că Consiliul are obligația de a cerceta din oficiu starea de fapt și de a utiliza toate mijloacele de probă, inclusiv depozițiile martorilor, pentru a constata existența sau inexistența unei încălcări. Reclamanta a susținut că ignorarea acestei obligații, prin omisiunea de a audia martorii propuși, demonstrează fie o neglijență gravă, fie o intenție deliberată de a susține o soluție prestabilită, în defavoarea unei analize echitabile și complete.

Totodată, s-a arătat că Consiliul a adoptat o analiză fragmentară, bazată pe detalii izolate și interpretări unilaterale, cu aplicarea eronată a dreptului material privind mărcile. Potrivit reclamantei, dacă împrejurările de fapt și de drept ar fi fost reflectate corect în analiza Consiliului, soluția ar fi fost diferită, întrucât există suficiente elemente care justifică inițierea unei investigații.

Reclamanta a menționat că a solicitat Consiliului inițierea investigațiilor, administrarea probelor depuse, inclusiv audierea martorilor în persoana angajaților menționați, precum și efectuarea unei analize detaliate, cu respectarea prevederilor legale și protejarea drepturilor exclusive ale sale, stabilirea încălcărilor și aplicarea sancțiunilor corespunzătoare. În pofida probatoriului depus și solicitat, Consiliul a reiterat poziția expusă în rezultatele examinării preliminare și a respins plângerea reclamantei.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, reclamanta a invocat prevederile art. 90 lit. i) și l), art. 94 alin. (1) și art. 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă și a solicitat compensarea cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu examinarea prezentei cauze, inclusiv a cheltuielilor de asistență juridică și a altor cheltuieli necesare pentru administrarea și prezentarea probelor.

Reieșind din cele expuse, SRL „Călărași Divin" a solicitat admiterea integrală a prezentei acțiuni, anularea deciziei nr. 02 din 17 ianuarie 2025, emisă de Consiliul Concurenței cu privire la respingerea plângerii nr. 3869 din 11 noiembrie 2024, depusă de SRL „Călărași Divin" în legătură cu acțiunile întreprinderii SRL „Zolotoi Aist", și obligarea Consiliului Concurenței să inițieze investigația cu privire la acțiunile anticoncurențiale sesizate prin plângerea reclamantei din 11 noiembrie 2024; odată cu admiterea acțiunii, obligarea autorității pârâte la compensarea tuturor cheltuielilor de judecată suportate de reclamantă.

La 01 decembrie 2025, reclamanta a depus o cerere în temeiul art. 195 din Codul administrativ; precum și art. 56, art. 60, art. 82, art. 90 lit. (l) și lit. (i), art. 94 alin. (1), art. 96 alin. (1) și alin. (1^1) din Codul de procedură civilă și a solicitat obligarea autorității publice pârâte, Consiliul Concurenței, la compensarea cheltuielilor de judecată efectiv suportate în legătură cu examinarea pricinii. În acest sens, reclamanta a solicitat compensarea cheltuielilor de asistență și reprezentare juridică în sumă de 9 728,60 lei, confirmate prin Acordul adițional din 04 mai 2025 la Contractul de asistență juridică din 21 august 2024 și prin ordinul de plată nr. 2103 din 14 februarie 2025, precum și a cheltuielilor în sumă de 4 000 lei pentru constatarea faptelor și a stărilor de fapt de către executorul judecătoresc, conform Contractului nr. 018c-57/2024 din 22 august 2024, confirmate prin ordinul de plată nr. 2013 din 30 august 2024. În total, reclamanta a solicitat compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 13 728,60 lei. În susținerea cererii, reclamanta a anexat copia certificată a acordului adițional din 04 mai 2025 la contractul de asistență juridică nr. CD-ZA din 21 august 2024, copia certificată a

ordinului de plată nr. 2103 din 14 februarie 2025, copia certificată a Contractului nr. 018c-57/2024 din 22 august 2024 privind constatarea faptelor și a stărilor de fapt, încheiat conform art. 25 din Codul de executare, precum și copia certificată a ordinului de plată nr. 2013 din 30 august 2024 (f.d. 54-59, dosar vol. II).

Obiecțiile pârâtului:

La 12 martie 2025, Consiliul Concurenței a depus referința asupra cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acțiunii înaintate de SRL „Călărași Divin" ca fiind neîntemeiată.

În referința depusă, autoritatea publică pârâtă a menționat că, la 11 noiembrie 2024, reclamanta s-a adresat către autoritatea de concurență cu o plângere împotriva întreprinderii SRL "Zolotoi Aist" privind pretinse acțiuni de concurență neloială, așa precum prevede art. 19 din Legea concurenței nr. 183/2012.

Autoritatea publică pârâtă a menționat că în rezultatul examinării preliminare a plângerii înaintate, în temeiul art. 53 alin. (5) lit. a), alin. (6) și art. 41 alin. (1) lit. f) din Legea concurenței nr. 183/2012, Plenul Consiliului Concurenței a respins plângerea depusă pe motiv de lipsă de temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale. Respectiv, la 17 ianuarie 2025, Plenul Consiliului Concurenței a adoptat decizia nr. 2, pe care o consideră legală și întemeiată.

Pârâtul a arătat că prin cererea de chemare în judecată SRL „Călărași Divin" a solicitat, în temeiul art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, obligarea Consiliului Concurenței să soluționeze plângerea nr. 3869 din 11 noiembrie 2024, referitoare la pretinsele acțiuni de concurență neloială săvârșite de SRL "Zolotoi Aist". Astfel, Consiliul Concurenței a calificat acțiunea formulată de SRL „Călărași Divin" drept o acțiune în obligare, în sensul art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, în acest context, autoritatea publică pârâtă a invocat prevederile art. 208 alin. (3) din Codul administrativ.

În partea ce ține de cele invocate de reclamantă privind audierea în calitate de martori a salariaților reclamantei, s-a susținut că salariații SRL „Călărași Divin" nu puteau fi calificați drept persoane fără interes în proces. În acest sens, autoritatea publică pârâtă a făcut referire la art. 1 din Codul muncii, care definește noțiunile de „angajator" și „salariat", precum și la raportul de subordonare existent între salariat și angajator.

Consiliul Concurenței a invocat jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la atribuirea comportamentului angajatului întreprinderii în cadrul căreia acesta își desfășoară activitatea. În acest sens, autoritatea publică pârâtă a făcut trimitere la Hotărârea în cauza C-22/98, BECU și alții c. Comisiei, paragraful 26, precum și la Hotărârea în cauza C-542/14, VM Remonts și alții, paragraful 23.

Consiliul Concurenței a invocat prevederile art. 195 din Codul administrativ și art. 132 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în acest sens, și a susținut că salariații SRL „Călărași Divin” nu puteau fi calificați drept persoane care nu aveau interes în proces. Autoritatea publică pârâtă a indicat că aceștia aveau cel puțin un interes legat de menținerea raporturilor de muncă cu angajatorul, inclusiv păstrarea locului de muncă, a salariului și a relației de loialitate față de angajator.

Consiliul Concurenței a invocat, de asemenea, prevederile art. 92 din Codul administrativ și a arătat că Plenul Consiliului Concurenței a indicat, la pct. 31 din decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2025, că depozițiile salariaților/angajaților nu puteau fi calificate drept probe pertinente, concludente și utile pentru cercetarea cauzei.

Totodată, Consiliul Concurenței a susținut că interviul, în calitate de operațiune administrativă, poate fi desfășurat în condițiile art. 54^1 alin. (5) din Legea concurenței nr. 183/2012 numai în cadrul unei investigații declanșate în baza unei dispoziții de inițiere a investigației.

În cadrul examinării preliminare a plângerii, Consiliul Concurenței a solicitat reclamantei informații privind eventualele plângeri, reclamații sau sesizări formulate de clienți, consumatori ori alte persoane care nu aveau un interes în cauză, precum și sondaje de opinie sau alte probe care ar demonstra existența unui risc real de confuzie între produsele „CĂLĂRAȘI divin 5 ani” și „CANTEMIR divin 5 ani”.

Prin urmare, autoritatea a menționat că reclamanta a comunicat că nu a recepționat plângeri sau reclamații de la clienți ori consumatori cu referire la o eventuală confuzie între produsele menționate.

În cadrul examinării preliminare, reclamanta a prezentat și fotografii ale unor produse alcoolice amplasate pe rafturile unui agent economic. O parte dintre aceste fotografii au fost anexate la actul de constatare întocmit de un executor judecătoresc, în volum de 5 file.

Potrivit poziției Consiliului Concurenței, examinarea fotografiilor a evidențiat că, în unele situații, pe același raft erau amplasate băuturi alcoolice cu denumirea „CĂLĂRAȘI” și băuturi cu denumirea „CANTEMIR”. În alte imagini, produsele erau amplasate pe rafturi diferite. În unele dintre fotografii, produsele indicate de reclamantă nu puteau fi identificate. Consiliul Concurenței a susținut că simpla amplasare a produselor „CĂLĂRAȘI divin 5 ani” și „CANTEMIR divin 5 ani” pe același raft sau în aceeași zonă comercială nu demonstrează, prin ea însăși, existența unei confuzii sau a unui risc de confuzie în rândul consumatorilor.

Referitor la imaginile anexate la actul de constatare întocmit de executorul judecătoresc, Consiliul Concurenței a explicat că, în prima imagine, sunt ilustrate patru sticle, dintre care două conțin alcool cu denumirea „CĂLĂRAȘI”, însă au o formă total diferită de cea a recipientului supus examinării, astfel încât nu există posibilitatea confundării acestora. Celelalte două sticle, care conțin „CĂLĂRAȘI

divin” și „CANTEMIR divin”, fac parte din categorii diferite de produse, întrucât una reprezintă „CANTEMIR divin 5 ani”, iar cealaltă, „CĂLĂRAȘI divin 7 ani”. Mai mult, produsul „CANTEMIR divin 5 ani” utilizează culorile bordo și bej, în timp ce produsul „CĂLĂRAȘI divin 7 ani” utilizează culoarea albastră, ceea ce, de asemenea, le face inconfundabile.

Consiliul Concurenței a mai precizat că două fotografii reproduc aceleași sticle, însă dintr-un unghi diferit, într-o altă imagine fiind prezentate doar sticlele de băutură „CANTEMIR 5 ani”, iar ultima filă conține un bon de plată care confirmă achiziționarea unei sticle de alcool „CANTEMIR divin 5 ani”, la prețul de 98,90 lei.

În ceea ce privește celelalte imagini prezentate de reclamantă, care pot fi consultate în dosarul administrativ, Consiliul Concurenței a menționat că, în unele dintre acestea, băuturile respective nu se regăsesc, altele nu permit identificarea produselor comercializate, iar în alte imagini produsele alcoolice sunt amplasate pe rafturi diferite sau alături, asemenea băuturilor altor producători, toate fiind comercializate în aceeași zonă destinată băuturilor alcoolice.

Consiliul Concurenței a mai menționat că, în toate magazinele din Republica Moldova, zonele sunt divizate corespunzător diferitelor categorii de produse, precum băuturi alcoolice, lactate și produse de panificație. Prin urmare, comercializarea băuturilor alcoolice „CĂLĂRAȘI divin 5 ani” și „CANTEMIR divin 5 ani” în aceeași zonă special destinată băuturilor alcoolice nu constituie o încălcare. De asemenea, amplasarea celor două produse pe același raft sau pe rafturi aflate în imediata apropiere nu reprezintă o încălcare și nici nu poate fi calificată automat drept o situație de confuzie între produse.

Totodată, Consiliul Concurenței a precizat că, în cazul în care reclamanta a constatat că agentul economic a amplasat băuturi alcoolice ale altui producător pe raftul destinat băuturilor de marca sa, contrar contractului încheiat sau altor înțelegeri dintre întreprinderi, acesta poate interveni pe lângă comerciant pentru clarificarea situației, în scopul evitării unor asemenea situații pe viitor.

Referitor la susținerile reclamantei precum că Consiliul Concurenței nu a apreciat în mod corespunzător proba reprezentată de analiză tehnică a similitudinilor dintre modelele aflate în conflict, emisă de Uniunea Designerilor din Republica Moldova, autoritatea publică pârâtă a explicat, la pct. 17 din decizia contestată, că analiza are ca obiect produsele „CĂLĂRAȘI divin 5 ani” și „CANTEMIR divin 5 ani”, aspect care rezultă din descrierea acesteia, în care se menționează că ambele produse folosesc culori similare, bej și burgund, precum și elemente identice, respectiv cuvântul „DIVIN” și cifra „5”, care indică vârsta produsului. Cu toate acestea, în anexa la analiză sunt prezentate imaginile produselor „CĂLĂRAȘI divin 7 ani” și „CANTEMIR divin 5 ani”.

Consiliul Concurenței a menționat că diferența dintre produsele „CĂLĂRAȘI divin 7 ani” și „CĂLĂRAȘI divin 5 ani” constă în gama de culori. Astfel, în cazul produsului „CĂLĂRAȘI divin 5 ani”, capacul și fâșia din partea superioară a etichetei sunt de culoare bordo, în timp ce, în cazul produsului „CĂLĂRAȘI divin 7 ani”, aceste elemente sunt de culoare albastră.

De asemenea, în analiză se menționează că fontul cuvântului „DIVIN” și al cifrei „5” este similar ca stil și dimensiune, însă în fotografia anexată cifra lipsește de pe unul dintre exemplarele supuse comparării. În aceste condiții, Consiliul Concurenței a reținut existența unor neconcordanțe considerabile între imaginile examinate și concluziile formulate în analiza respectivă.

Totodată, Consiliul Concurenței a menționat că activitatea Uniunii Designerilor din Republica Moldova este reglementată de Legea cu privire la oamenii de creație și la uniunile de creație nr. 21/2013. În acest sens, a făcut trimitere la art. 1 alin. (1), art. 2, art. 16 și art. 19 din legea menționată.

În urma examinării prevederilor legale menționate, Plenul Consiliului Concurenței a constatat că efectuarea expertizelor sau analizelor comparative privind similitudinile ori diferențele dintre produsele plasate pe piață nu intră în atribuțiile Uniunii Designerilor din Republica Moldova și/sau ale membrilor acesteia. De asemenea, a menționat că SRL „Zolotoi Aist”, în susținerea poziției sale în fața Consiliului Concurenței, a prezentat Raportul de expertiză extrajudiciară nr. 2151-2156 din 17 decembrie 2024, întocmit de Centrul Național de Expertize Judiciare, având ca obiectiv stabilirea posibilității perceperii produsului „CĂLĂRAȘI DIVIN” în mod similar cu produsul „CANTEMIR DIVIN”.

Potrivit raportului de expertiză extrajudiciară menționat, experții judiciari au concluzionat că produsul „CĂLĂRAȘI divin 5 ani” nu poate fi perceput în mod similar cu produsul „CANTEMIR divin 5 ani” de către consumatori în contexte comerciale, întrucât, din punct de vedere fonetic, lingvistic și semantic, cele două produse sunt diferite ca pronunțare și semnificație. De asemenea, experții au constatat că butelia din sticlă incoloră, cu volumul de 0,5 litri, inscripționată „CANTEMIR DIVIN 5 ani”, fabricată de SRL „Zolotoi Aist”, și butelia din sticlă incoloră, cu același volum, inscripționată „CĂLĂRAȘI DIVIN 5 ani V.S.O.P.”, fabricată de SRL „Călărași Divin”, se disting clar pe piață datorită simbolisticii, designului și mesajului cultural distinct. Totodată, anumite similitudini vizuale și cromatice aparente nu influențează percepția diferită a produselor de către consumatori, aspect menționat și la pct. 8 din decizia contestată.

Consiliul Concurenței a menționat că expertiza extrajudiciară a fost efectuată în conformitate cu prevederile Legii cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar nr. 68/2016, făcând trimitere la art. 19 alin. (2)-(4), art. 36 alin. (7), precum și la capitolele III și IV și art. 51 și 52 din legea menționată.

Autoritatea publică pârâtă a susținut că, având în vedere și acest mijloc de probă, a constatat în mod argumentat lipsa unor indicii aparente suficiente privind încălcarea normelor de concurență de către SRL „Zolotoi Aist”.

Referitor la drepturile exclusive ale reclamantei asupra formei tridimensionale a sticlei, Consiliul Concurenței a menționat că în urma examinării plângerii înaintate, s-a constatat că sticla utilizată de SRL „Călărași Divin” este, de fapt, un tip de ambalaj utilizat pe scară largă de mai mulți producători de băuturi alcoolice din Republica Moldova și nu este rezervat exclusiv unui singur agent economic.

De asemenea, s-a menționat că nu există restricții privind utilizarea acestui tip de ambalaj de către alți producători, iar butelia respectivă poate fi regăsită și achiziționată cu ușurință pe platforma online a companiei Î.S. „Fabrica de Sticlă din Chișinău” având aceeași denumire „Gloria” (capacitatea 500 ml).

Autoritatea publică pârâtă a specificat că în răspunsul oferit de către SRL “Zolotoi Aist” pentru întreprinderea reclamantă la cererea din 29 august 2024, s-a explicat că, butelia pe care o folosesc ambele întreprinderi și care se conține în cadrul mărcii înregistrate de către reclamantă, este utilizată pe scară largă de mai mulți producători de băuturi alcoolice din Republica Moldova fiind prezentate chiar sub formă de imagine băuturile alcoolice cu aceeași formă tridimensională a buteliei cum ar fi: Valahia, Gold, Migdal, Aroma Pădurii, Souvenir, Hennessy, Dumbrava.

Totodată, Consiliul Concurenței a menționat că, în cazul în care întreprinderea SRL „Călărași Divin” consideră că dreptul său asupra mărcii tridimensionale este încălcat, ultima trebuie să adreseze pretențiile corespunzătoare producătorilor acestor sticle, care sunt standardizate, aflate în vânzare și utilizate de mai mulți producători, fapt invocat în pct. 17 din decizie.

Astfel, Consiliul Concurenței a considerat că, utilizarea unei forme tridimensionale a buteliei de către mai multe întreprinderi la comercializarea produselor alcoolice, nu egalează automat cu admiterea unei confuzii cu produsele comercializate de către întreprinderea reclamantă, și nici cu încălcarea de către SRL “Zolotoi Aist” a prevederilor art. 19 din Legea concurenței nr. 183/2012. Or, folosirea ilegală a unei mărci (formă tridimensională a buteliei), nu presupune în mod implicit producerea confuziei, care urmează a fi probată separat, motiv pentru care, și sub acest aspect, a solicitat a fi calificate drept nefondate susținerile reclamantei.

Referitor la susținerile reclamantei precum că SRL „Zolotoi Aist” utilizează contururi ale etichetelor și un ansamblu de elemente grafice identice cu cele folosite pentru marcarea produselor sale, iar forma, conținutul informațional și soluția coloristică a etichetelor aplicate pe produse ar putea induce în eroare consumatorii, determinându-i să confunde produsele SRL „Zolotoi Aist” cu mărcile și produsele de renume ale SRL „Călărași Divin”, Consiliul Concurenței a

menționat că, în urma analizei desenului tehnic și a formei buteliilor produselor implicate în litigiu, Plenul Consiliului Concurenței a constatat că ambele sticle prezintă forme și proporții identice, având o decupare ovală destinată aplicării etichetei. Cu toate acestea, există diferențe semnificative în ceea ce privește amplasarea acestei decupări. Astfel, în cazul sticlei produsului „CĂLĂRAȘI LEGENDA”, decuparea ovală este poziționată aproape de centrul buteliei, unde se află un element grafic reprezentând un călăreț pe un cal în mișcare, însoțit de cifrele 18 și 96 pe ambele părți laterale și de gravura logoului „CĂLĂRAȘI LEGENDA”. În schimb, la sticla produsului „CANTEMIR”, decuparea ovală este amplasată mai sus, aproape de gâtul sticlei, iar elementul grafic include imaginea unui teasc, însoțită de înscrisul „fondat 1863”.

Totodată, Consiliul Concurenței a constatat că etichetele ambelor produse sunt simetrice și echilibrate, cu elemente vizuale bine centrate și un accent pronunțat pe denumirile „CĂLĂRAȘI” și „CANTEMIR”. Din punct de vedere fonetic și lingvistic, denumirile sunt total diferite, ca urmare a diferențelor semnificative în pronunțarea vocalelor și consoanelor. De asemenea, Consiliul Concurenței a menționat că ambele mărci utilizează tonuri similare de bordo și bej, culori asociate în mod tradițional rafinamentului și calității premium. Cu toate acestea, reclamanta, la momentul înregistrării mărcii combinate/individuale „CĂLĂRAȘI”, nu a revendicat culorile bordo și bej ca elemente distinctive ale mărcii, indicând în cererea de înregistrare, la pct. 591, culorile alb și negru.

În ceea ce privește utilizarea simbolurilor aurii ca elemente decorative pe ambele etichete, Consiliul Concurenței a considerat că acestea creează o asociere cu ideea de lux, care, în absența unei analize detaliate, poate părea repetitivă.

Totodată, termenul „DIVIN” și cifra „5”, care indică tipul și vechimea produsului, sunt utilizate frecvent în marketingul produselor pentru a crea o imagine pozitivă și a atrage atenția consumatorilor. Cu toate acestea, fonturile folosite pentru aceste elemente diferă ca stil între cele două produse.

În concluzie, Plenul Consiliului Concurenței a constatat că, deși utilizarea unei palete cromatice similare și simetria designului pot crea impresia apartenenței la un grup comun, diferențele semnificative dintre fonturi, simboluri și designul general, precum și lipsa plângerilor din partea consumatorilor și a unui sondaj de opinie care să demonstreze existența unui risc real de confuzie între produsele „CĂLĂRAȘI divin 5 ani” și „CANTEMIR divin 5 ani”, determină lipsa temeiurilor rezonabile pentru a suspecta încălcarea art. 19 alin. (1) lit. a) și b) din Legea concurenței nr. 183/2012 de către SRL „Zolotoi Aist”.

Astfel, Consiliul Concurenței a apreciat că ansamblul elementelor grafice utilizate pentru marcarea produselor, respectiv percepția vizuală de ansamblu, ținând cont de toate diferențele constatate, nu creează premise pentru inducerea în

eroare a consumatorilor prin confundarea produselor SRL „Zolotoi Aist” cu mărcile și produsele reclamantului SRL „Călărași Divin”, acestea fiind distincte.

În susținerea poziției sale, Consiliul Concurenței a menționat că a prezentat câte o mostră a ambelor băuturi alcoolice indicate de reclamantă, care evidențiază diferențele vizuale generale și percepția distinctă de ansamblu a produselor (f.d. 194, dosar vol. I).

Totodată, Consiliul Concurenței a informat că Plenul a examinat minuțios toate elementele grafice utilizate pentru marcarea produselor, forma acestora, conținutul informațional și soluția coloristică a etichetelor, care determină percepția generală și structura de ansamblu a produselor, constatând existența unor diferențe semnificative, care nu ar putea genera un risc real de confuzie pe piață între produsele „CĂLĂRAȘI divin 5 ani” și „CANTEMIR divin 5 ani”.

În aceste condiții, autoritatea publică pârâtă a solicitat instanței de judecată să aprecieze critic susținerile reclamantei potrivit cărora Consiliul Concurenței nu ar fi examinat riscul de confuzie și/sau asociere dintre produse și semne prin raportare la structura de ansamblu a soluțiilor comparate, precum și afirmațiile referitoare la posibilitatea ca similitudinile dintre produse să creeze o percepție de asemănare și, implicit, confuzie, apreciindu-le drept nefondate.

În ceea ce privește Ghidul AGEPI de examinare a cererilor de înregistrare a mărcilor, Consiliul Concurenței a menționat că acesta nu poate fi aplicat în cadrul examinării efectuate de autoritate, întrucât este destinat procedurii de înregistrare a mărcilor, și nu analizei comportamentului întreprinderilor pe piață.

În continuare, Consiliul Concurenței a menționat că depunerea de către SRL „Moldavschii Standart” a unei cereri la AGEPI privind înregistrarea mărcii „CANTEMIR”, împreună cu celelalte elemente constitutive ale etichetei, nu demonstrează admiterea unor acțiuni anticoncurențiale de către SRL „Zolotoi Aist” și nici nu probează încălcarea art. 19 din Legea concurenței nr. 183/2012 de către această întreprindere.

Totodată, autoritatea publică pârâtă a susținut că retragerea ulterioară a cererii de înregistrare de către SRL „Moldavschii Standart” nu echivalează cu încălcarea legislației de către această întreprindere sau de către SRL „Zolotoi Aist” și nici nu poate fi calificată drept o recunoaștere a faptei, în acest sens, făcând trimitere la art. 44 alin. (1) din Legea privind protecția mărcilor nr. 38/2008. De asemenea, Consiliul Concurenței a menționat că eventuala eliminare de pe piață a produselor de către SRL „Moldavschii Standart” nu demonstrează încălcarea art. 19 din Legea concurenței nr. 183/2012, cu atât mai mult cu cât reclamanta nu a prezentat probe în acest sens. În opinia autorității publice pârâte, susținerile reclamantei potrivit cărora retragerea cererii de înregistrare a mărcii ar demonstra recunoașterea unei încălcări, reprezintă o interpretare subiectivă a circumstanțelor de fapt, prezentate într-o manieră favorabilă acestuia.

Totodată, Consiliul Concurenței a subliniat că, în privința cererii de înregistrare a etichetei „CANTEMIR” și a celorlalte elemente vizuale distinctive, nu există o decizie a AGEPI, emisă în temeiul art. 43 alin. (1), coroborat cu art. 8 alin. (1) lit. b) din Legea privind protecția mărcilor nr. 38/2008, prin care să fi fost refuzată înregistrarea mărcii pe motiv că aceasta este identică sau similară cu o marcă anterioară și că, din cauza identității ori similitudinii produselor și/sau serviciilor desemnate, există un risc de confuzie pentru consumatori, inclusiv un risc de asociere cu marca anterioară.

În consecință, Consiliul Concurenței a solicitat instanței de judecată să aprecieze drept nefondate și subiective susținerile reclamantei referitoare la pretinsa ilegalitate a actului administrativ, întemeiate pe faptul că Plenul Consiliului Concurenței nu ar fi admis ca probă, în vederea constatării existenței unor temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale de către SRL „Zolotoi Aist”, împrejurarea că SRL „Moldavschii Standart” și-a retras cererea de înregistrare a mărcii „CANTEMIR”, împreună cu celelalte elemente vizuale distinctive.

Referitor la susținerile reclamantei precum că Consiliul Concurenței și-ar fi depășit limitele competențelor și s-ar fi substituit AGEPI în ceea ce privește evaluarea drepturilor asupra mărcii, Consiliul Concurenței a menționat că, atât în cadrul procedurii de examinare preliminară, cât și în actul administrativ contestat, nu a pus în discuție conținutul drepturilor exclusive ale SRL „Călărași Divin” asupra mărcii tridimensionale, motiv pentru care susținerile reclamantei urmează a fi apreciate critic.

În cadrul examinării preliminare, autoritatea publică pârâtă a constatat că, deși reclamanta deține drepturi exclusive asupra formei tridimensionale a buteliei în care comercializează produsul alcoolic „CĂLĂRAȘI divin 5 ani”, o butelie cu aceeași denumire „Gloria”, cu o capacitate de 500 ml, poate fi procurată cu ușurință de pe platforma online a Î.S. „Fabrica de Sticlă din Chișinău” și este utilizată în comerț de mai multe întreprinderi.

În acest context, Plenul Consiliului Concurenței a informat SRL „Călărași Divin” despre posibilitatea de a înainta pretenții corespunzătoare producătorilor acestor sticle standardizate, aflate în vânzare și utilizate de mai mulți producători, în cazul în care consideră că drepturile sale asupra mărcii tridimensionale sunt încălcate.

Totodată, Consiliul Concurenței a reținut că, la etapa înregistrării mărcii combinate/individuale „CĂLĂRAȘI”, reclamanta nu a revendicat culorile bordo-bej ca element distinctiv al mărcii, indicând în cererea de înregistrare, la punctul 591, culorile alb-negru. Prin urmare, autoritatea a susținut că reclamanta nu deține drepturi exclusive și nu beneficiază de protecție asupra culorilor bej și burgund,

acestea putând fi utilizate fără impedimente de către alte întreprinderi pentru individualizarea și marcarea produselor pe piață.

În opinia Consiliului Concurenței, constatarea acestor circumstanțe de fapt vizează comportamentul întreprinderilor pe piață, fără a afecta atribuțiile AGEPI în materia înregistrării mărcilor. De asemenea, examinarea limitelor drepturilor care rezultă din marca înregistrată nu presupune substituirea AGEPI în exercitarea competențelor și atribuțiilor sale.

În final, Consiliul Concurenței a menționat că analiza și aprecierea probelor și înscrisurilor prezentate de reclamantă în etapa examinării preliminare a plângerii reprezintă un element obligatoriu al procedurii administrative, care permite Plenului Consiliului Concurenței să adopte o decizie în cauză, fie prin respingerea plângerii, fie prin emiterea unei dispoziții de inițiere a investigației.

În cererea de chemare în judecată reclamanta a susținut că, în motivarea deciziei contestate, Plenul Consiliului Concurenței a făcut trimiteri nefondate la art. 49 din Codul administrativ, Consiliul Concurenței a dezaprobat susținerile reclamantei, menționând că Plenul Consiliului Concurenței nu a făcut trimitere la art. 49 din Codul administrativ în textul deciziei contestate, ci la art. 49 alin. (1) lit. a), precum și alin. (2) și (3) din Legea concurenței nr. 183/2012.

Potrivit autorității publice pârâte, aceste prevederi reglementează dreptul Consiliului Concurenței de a iniția o procedură de examinare a unui presupus caz de încălcare a legislației concurențiale în baza plângerii unei persoane fizice sau a unei întreprinderi afectate, precum și obligația întreprinderii care se consideră afectată de acțiunile anticoncurențiale ale unui concurent de a demonstra existența unui interes legitim și faptul că respectivul comportament îi afectează în mod real și direct interesele.

Totodată, Consiliul Concurenței a menționat că, potrivit art. 52 alin. (3) din Legea concurenței nr. 183/2012, sarcina probei încălcării legislației concurențiale îi revine autorității de concurență în cadrul procedurii de examinare a presupuselor încălcări. Cu toate acestea, autoritatea a subliniat că examinarea preliminară se desfășoară în condițiile art. 49 alin. (1) lit. b) și alin. (5) din legea menționată și presupune verificarea existenței unor indicii privind o posibilă încălcare a legislației concurențiale. În cazul confirmării acestor indicii, Consiliul Concurenței inițiază investigația în temeiul art. 55 alin. (2) din aceeași lege.

În acest sens, autoritatea publică pârâtă a făcut trimitere la pct. 34 din decizia Curții Constituționale nr. 86 din 30 iunie 2022, privind excepția de neconstituționalitate a art. 49 alin. (1) lit. b) și alin. (5) și art. 56 alin. (3) din Legea concurenței nr. 183/2012.

Consiliul Concurenței a explicat că, potrivit art. 50 din Legea concurenței nr. 183/2012, procedura de examinare a cazurilor de încălcare a legislației

concurențiale cuprinde examinarea preliminară și/sau investigarea, iar examinarea preliminară a plângerii se desfășoară în conformitate cu art. 53 din aceeași lege.

Astfel, în baza plângerii depuse și în conformitate cu art. 55 alin. (2) din Legea concurenței nr. 183/2012, Plenul Consiliului Concurenței stabilește dacă există temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale. În cazul în care informațiile prezentate de autorul plângerii și cele acumulate în cursul examinării preliminare nu justifică existența unor asemenea temeiuri, Consiliul Concurenței informează în scris autorul plângerii despre concluzia respectivă, indicând motivele acesteia, și îi acordă un termen de 10 zile lucrătoare pentru prezentarea observațiilor în scris.

Suplimentar, autoritatea a menționat că, în cazul în care observațiile prezentate nu conduc la o altă evaluare a plângerii, aceasta se respinge prin decizie, iar dacă observațiile justifică o altă concluzie, se dispune efectuarea investigației, potrivit art. 53 alin. (3) și (5) din Legea concurenței nr. 183/2012. De asemenea, a subliniat că, în conformitate cu alin. (6) al aceluiași articol, la respingerea plângerii pe motiv că faptele sesizate nu contravin regulilor de concurență sau nu intră în sfera lor de aplicare, Consiliul Concurenței nu este obligat să țină cont de circumstanțele care nu i-au fost aduse la cunoștință de către autorul plângerii și pe care nu le-ar fi putut descoperi decât prin investigarea cazului.

În acest context, Consiliul Concurenței a susținut că reclamantei îi revine obligația de a anexa la plângere probe care să susțină faptele invocate, în timp ce autoritatea de concurență trebuie să stabilească, existența unor temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea și nu probe ale încălcării propriu zise fapt care ar permite emiterea unei dispoziții de inițiere a investigației.

Cu privire la etapa investigării, autoritatea publică pârâtă a menționat că, potrivit art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 183/2012, dacă, în urma examinării preliminare, se constată existența unor temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale, Plenul Consiliului Concurenței adoptă o dispoziție de inițiere a investigației concurențiale. Ulterior, în rezultatul investigației, Plenul Consiliului Concurenței adoptă, în condițiile art. 65 alin. (1) lit. b) din aceeași lege, o decizie de constatare a încălcării legislației concurențiale și, după caz, de aplicare a sancțiunilor.

Totodată, Consiliul Concurenței a precizat că sarcina probei încălcării legislației concurențiale, prevăzută de art. 52 alin. (3) din Legea concurenței nr. 183/2012, îi revine Plenului Consiliului Concurenței în cadrul procedurii de investigare. În cazul în care sunt acumulate probe suficiente, autoritatea adoptă o decizie de constatare a încălcării, iar în lipsa unor asemenea probe, în temeiul art. 65 alin. (1) lit. a) din aceeași lege, dispune încetarea investigației, întrucât nu au fost descoperite suficiente probe care să justifice aplicarea măsurilor corective sau a sancțiunilor.

În opinia autorității publice pârâte, aceste argumente sunt relevante și pentru invocarea de către reclamantă a art. 22 din Codul administrativ. Astfel, reclamanta nu poate transfera asupra autorității de concurență obligația de a demonstra existența unei prezumții de încălcare a legislației concurențiale la etapa examinării preliminare, invocând obligația acesteia de a cerceta din oficiu starea de fapt.

În concluzie, Consiliul Concurenței a susținut că decizia contestată este legală și întemeiată, întrucât faptele invocate în plângerea depusă de SRL „Călărași Divin" la 11 noiembrie 2024, observațiile prezentate la 13 ianuarie 2025 și informațiile acumulate în cadrul examinării preliminare nu au demonstrat existența unor indicii sau a unei bănuieli rezonabile privind încălcarea legislației concurențiale.

Totodată, autoritatea a menționat că Plenul Consiliului Concurenței a apreciat corespunzător probele și argumentele prezentate de reclamantă și, la 17 ianuarie 2025, a respins plângerea depusă de aceasta.

În susținerea poziției sale, Consiliul Concurenței a invocat practica judiciară în cauza SRL „Aleval-Service" împotriva Consiliului Concurenței, având ca obiect anularea deciziei nr. AAP-61 din 13 septembrie 2019 și obligarea autorității de concurență să inițieze investigația în baza plângerii depuse la 22 iulie 2019. Potrivit autorității publice pârâte, în cauza respectivă, SRL „Aleval-Service" a susținut că Consiliul Concurenței nu ar fi examinat plângerea sub toate aspectele, nu ar fi analizat esența acesteia și nu ar fi apreciat corespunzător probele prezentate, motiv pentru care nu ar fi stabilit existența unor temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale.

Autoritatea publică pârâtă a menționat că, prin hotărârea din 05 noiembrie 2020, pronunțată de Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, în dosarul nr. 3-4221/2019, cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Aleval-Service" a fost respinsă ca neîntemeiată. Ulterior, prin decizia din 04 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, apelul declarat de societate a fost respins, cu menținerea hotărârii primei instanțe, iar prin încheierea din 10 august 2022, Curtea Supremă de Justiție a declarat inadmisibil recursul depus.

Potrivit Consiliului Concurenței, instanțele de judecată au apreciat că plângerea depusă de SRL „Aleval-Service" a fost examinată corespunzător, iar probele administrate în etapa examinării preliminare au fost evaluate în mod corespunzător, fiind întemeiată concluzia privind lipsa unor temeiuri rezonabile suficiente pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale și pentru a justifica inițierea unei investigații.

În drept, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. f) din Codul administrativ, Consiliul Concurenței a solicitat declararea inadmisibilității acțiunii înaintate de SRL „Călărași Divin", având ca obiect obligarea autorității de concurență să inițieze investigația privind pretinsele acțiuni anticoncurențiale, în baza plângerii din 11

noiembrie 2024, și anularea deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. 02 din 17 ianuarie 2025, în subsidiar, respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată depuse de SRL „Călărași Divin”, având același obiect.

Obiecțiile terțului:

La 28 martie 2025, SRL „Zolotoi Aist” a depus referința asupra cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acțiunii înaintată de SRL „Călărași Divin” ca fiind neîntemeiată sau declararea acțiunii ca fiind inadmisibilă în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

În susținerea poziției sale, terțul a susținut că pretențiile reclamantei sunt neîntemeiate, iar decizia Consiliului Concurenței nr. CNP-02 din 17 ianuarie 2025 este legală și întemeiată. În acest sens, a menționat că afirmațiile reclamantei urmează a fi combătute prin raportare la circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei.

Terțul a susținut că principala afirmație a reclamantei, potrivit căreia consumatorii ar putea confunda divinul „CĂLĂRAȘI 5 ani” cu divinul „CANTEMIR 5 ani”, este contrazisă de probe și de analiza obiectivă a elementelor relevante.

În acest sens, a menționat că denumirile comerciale ale produselor sunt diferite, respectiv „CĂLĂRAȘI” și „CANTEMIR”, fără asemănări fonetice sau vizuale semnificative. Totodată, a precizat că „Călărași” reprezintă denumirea unui oraș și a unui raion din centrul Republicii Moldova, în timp ce „Cantemir” este denumirea unui raion din sudul țării, precum și numele personalității istorice Dimitrie Cantemir. Potrivit terțului, diferențele dintre cele două denumiri sunt evidente atât sub aspectul lungimii și structurii cuvintelor, cât și al pronunției și accentului, astfel încât un consumator mediu, cu un nivel rezonabil de atenție, nu ar putea confunda produsele sau considera că acestea provin de la aceeași entitate.

De asemenea, terțul a susținut că etichetele și ambalajele celor două produse prezintă elemente distinctive clare. Potrivit analizei tehnice a etichetelor și sticlelor, prezentată de terț Consiliului Concurenței în cadrul procedurii, logo-urile și simbolurile grafice de pe eticheta „CANTEMIR” diferă substanțial de cele utilizate pentru produsele reclamantei, inclusiv prin fonturi, culori și elemente heraldice. Totodată, forma și tipul sticlei utilizate de terț nu sunt identice cu cele ale reclamantei, existând diferențe de design ușor observabile de către consumatori.

În continuare, terțul a menționat că prețul de comercializare al produsului „CANTEMIR 5 ani” diferă, în medie, de cel al produsului „CĂLĂRAȘI 5 ani”, ceea ce ar determina adresarea parțială către segmente diferite de piață. În opinia sa, consumatorii produsului reclamantei nu ar confunda un divin dintr-un alt segment de preț cu produsul acesteia.

Terțul a mai susținut că reclamanta nu a combătut în mod convingător aceste diferențe, limitându-se să invoce prezența cifrei „5” și a cuvântului „Divin” pe ambele produse. În opinia terțului, aceste elemente sunt comune categoriei de produse în cauză și nu sunt susceptibile, prin ele însele, să inducă o confuzie cu privire la originea comercială a produselor.

Totodată, terțul a contestat afirmația reclamantei potrivit căreia SRL „Zolotoi Aist” ar fi urmărit să beneficieze de reputația mărcii „CĂLĂRAȘI”, menționând că aceasta nu este susținută de probe. A subliniat că nu au fost prezentate dovezi directe sau indirecte privind existența unor cazuri de confuzie efectivă în rândul consumatorilor, în care aceștia să fi achiziționat produsul terțului crezând că aparține reclamantei sau invers.

În acest context, terțul a menționat că nu au fost înregistrate plângeri sau sesizări din partea consumatorilor, adresate Consiliului Concurenței ori instituțiilor de protecție a consumatorilor, cu privire la o eventuală confuzie între produsele „CĂLĂRAȘI Divin 5 Ani” și „CANTEMIR Divin 5 Ani”. Potrivit terțului, lipsa unor asemenea sesizări pe parcursul perioadei în care produsele au fost comercializate concomitent demonstrează că publicul relevant le diferențiază, fiecare având propria identitate comercială.

SRL „Zolotoi Aist” a menționat că lipsa riscului de confuzie între produsele reclamantei și cele ale terțului este susținută și de Expertiza extrajudiciară din 17 decembrie 2024, efectuată de Centrul Național de Expertize Judiciare (CNEJ) la solicitarea terțului. Potrivit acestuia, expertiza a analizat comparativ denumirile, ambalajele și elementele de marketing ale celor două produse și a concluzionat că nu există riscul unei confuzii reale pe piață între „CĂLĂRAȘI 5 Ani” și „CANTEMIR 5 Ani”.

În acest sens, au fost invocate concluziile experților CNEJ privind diferențele dintre denumiri, care nu au rădăcini comune și nu pot fi asociate una cu cealaltă, precum și deosebirile de prezentare vizuală, inclusiv în ceea ce privește etichetarea, designul și paleta de culori. Totodată, s-a susținut că aceste diferențe, coroborate cu contextul comercializării, exclud posibilitatea inducerii în eroare a unui consumator mediu informat.

Prin urmare, SRL „Zolotoi Aist” consideră că afirmația reclamantei privind existența unui risc de confuzie este lipsită de temei, nefiind întrunite condițiile pentru calificarea acțiunilor terțului drept concurență neloială prin confuzie, în sensul art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 183/2012.

Terțul a susținut că argumentele reclamantei referitoare la utilizarea mențiunilor „Divin” și „5 ani” pe etichetele ambelor produse sunt neîntemeiate, întrucât nu țin cont de natura generică și descriptivă a acestor termeni în industria de profil. În acest sens, a menționat că termenul „Divin” reprezintă denumirea tradițională a distilatului de vin maturat, specific Republicii Moldova, fiind utilizat

de producătorii din industria vinicolă pentru a desemna acest tip de băutură și pentru a înlocui denumirea de „cognac” în spațiul local. Potrivit terțului, termenul nu aparține reclamantei și niciunui producător în particular, fiind utilizat în mod obișnuit pentru indicarea categoriei produsului. Totodată, terțul a invocat și faptul că etichetele produselor comercializate de alți producători cunoscuți, precum „Barza Albă”, „Aroma” și „Bardar”, conțin, de asemenea, cuvântul „Divin”, ceea ce, în opinia sa, confirmă caracterul generic al acestuia. Prin urmare, a susținut că prezența termenului pe etichetele ambelor produse nu poate genera, prin ea însăși, confuzie cu privire la originea comercială a acestora, consumatorii percepându-l ca pe un indicator al categoriei produsului, și nu al producătorului.

În ceea ce privește cifra „5” sau mențiunea „5 ani”, SRL „Zolotoi Aist” a menționat că aceasta indică perioada de maturare a distilatului de vin, respectiv cinci ani reprezentând o caracteristică a produsului și o informație destinată consumatorilor. Potrivit terțului, această mențiune este utilizată în mod obișnuit pentru divinurile cu aceeași perioadă de maturare, indiferent de producător, și nu poate constitui obiectul unui drept exclusiv al reclamantei.

În acest context, terțul a susținut că atribuirea unui caracter exclusiv utilizării cifrei „5” ar împiedica alți producători să comercializeze divinuri maturate timp de cinci ani sub propriile mărci. De asemenea, a menționat că legislația privind mărcile și cea a concurenței nu justifică protejarea exclusivă a unor termeni pur descriptivi, iar art. 19 din Legea concurenței nr. 183/2012 vizează acțiunile prin care se creează confuzie prin imitarea elementelor distinctive ale unui alt concurent, nu utilizarea unor termeni generici sau uzuali.

În concluzie, terțul a susținut că elementele distinctive ale celor două produse sunt denumirile „CĂLĂRAȘI” și „CANTEMIR”, care diferă în mod evident, în timp ce mențiunile comune referitoare la tipul și vechimea produsului au caracter generic și descriptiv, și nu pot sta la baza existenței unui risc de confuzie.

Terțul a menționat că Consiliul Concurenței a acționat în limitele competenței sale legale și a aplicat corect prevederile Legii nr. 183/2012 în examinarea plângerii reclamantei. Potrivit art. 47 din Legea concurenței, Consiliul efectuează examinarea preliminară a plângerilor și poate decide neinițierea unei investigații atunci când faptele reclamate nu sunt susținute de probe sau nu întrunesc condițiile legale pentru a constitui o încălcare a legislației concurențiale. În speță, în urma examinării preliminare, Consiliul nu a identificat indicii temeinice privind existența unei practici ilicite de natură să producă confuzie pe piață și a propus Plenului respingerea plângerii.

De asemenea, terțul a invocat art. 49 din Legea concurenței, care conferă Plenului Consiliului Concurenței atribuția de a adopta o decizie de închidere a cazului, fără aplicarea sancțiunilor, atunci când existența unei încălcări nu se confirmă. În opinia terțului, decizia nr. CNP-02 din 17 ianuarie 2025 a fost emisă

în conformitate cu prevederile legale și este motivată în fapt și în drept, reclamanta nu a demonstrat în ce mod aceasta ar fi fost adoptată cu încălcarea legii. Totodată, argumentele reclamantei au fost analizate și respinse în motivarea deciziei, iar simpla nemulțumire față de soluția adoptată nu echivalează cu ilegalitatea actului administrativ.

Terțul a mai susținut că instanța de contencios administrativ trebuie să verifice legalitatea și temeinicia actului contestat, fără a proceda la o nouă investigare a cazului. În acest sens, a afirmat că decizia Consiliului Concurenței nr. CNP-02 din 17 ianuarie 2025 este justificată, întrucât nu a fost demonstrată existența unei fapte anticoncurențiale sau de concurență neloială comise de terț.

Potrivit terțului, art. 19 din Legea concurenței, invocat de reclamantă, nu ar fi aplicabil în speță, deoarece nu sunt întrunite elementele constitutive ale faptei de concurență neloială prin confuzie, nefiind demonstrată inducerea în eroare a publicului cu privire la identitatea produselor sau a producătorilor.

În continuare, SRL „Zolotoi Aist" a calificat cererea reclamantei drept abuzivă și contrară scopului legislației concurenței, susținând că aceasta încearcă să soluționeze pe cale administrativă și judiciară o dispută comercială generată de prezența unui concurent pe piață, în lipsa unei încălcări efective a legii. A menționat că admiterea acțiunii în asemenea circumstanțe ar putea crea un precedent care să permită utilizarea plângerilor și a proceselor nefondate pentru a afecta activitatea concurenților.

În concluzie, terțul a susținut că reclamanta nu a demonstrat existența unei fapte de concurență neloială comise de SRL „Zolotoi Aist". Dimpotrivă, expertiza CNEJ, analiza comparativă a produselor și lipsa reclamațiilor consumatorilor ar confirma inexistența riscului de confuzie pe piață. Totodată, elementele contestate de reclamantă au caracter generic și nu pot fundamenta un drept de exclusivitate. Prin urmare, terțul a apreciat că intervenția Consiliului Concurenței a fost justificată, iar acțiunea reclamantei este nefondată, solicitând respingerea acesteia.

Reieșind din cele expuse, terțul SRL „Zolotoi Aist" a solicitat declararea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamanta SRL „Călărași Divin" ca inadmisibilă, pentru lipsa unui drept sau interes legitim vătămat prin actul administrativ contestat, iar, în subsidiar, respingerea acesteia ca neîntemeiată, cu constatarea legalității și temeiniciei deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. CNP-02 din 17 ianuarie 2025; menținerea în totalitate a actului administrativ contestat, pe motiv că acesta a fost emis cu respectarea prevederilor Legii concurenței nr. 183/2012 și ale Codului administrativ, fără încălcarea drepturilor reclamantei, precum și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, inclusiv a onorariului avocațial și a altor costuri judiciare suportate, invocând caracterul neîntemeiat al acțiunii.

În ședința de judecată, reprezentanții reclamantei SRL „Călărași Divin”, avocații Iulian Iorga și Alexandru Bot, au susținut în fapt și în drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentanta Consiliului Concurenței, Cristina Rotari, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Reprezentanții terțului SRL „Zolotoi Aist”, avocații Vitalie Caldîba și Dinu Vasiloi, în ședința de judecată au solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie cererea înaintată de SRL „Călărași Divin” împotriva Consiliului Concurenței, terț SRL „Zolotoi Aist”, privind anularea deciziei nr. 02 din 17 ianuarie 2025 emisă de Consiliul Concurenței; obligarea Consiliului Concurenței să inițieze investigația privind acțiunile anticoncurențiale conform plângerii reclamantei din 11 noiembrie 2024; încasarea cheltuielilor de judecată.

Conform art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

Or, conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni,

sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 19 din Codul administrativ, cererea prealabilă este instituția care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative.

Conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

În referința din 12 martie 2025, Consiliul Concurenței s-a expus asupra admisibilității acțiunii și a menționat că SRL „Călărași Divin” a depus cererea de chemare în judecată la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani la 14 februarie 2025, iar potrivit autorității publice, până la această dată reclamanta urma să se adreseze Consiliului Concurenței cu o cerere prin care să solicite soluționarea plângerii din 11 noiembrie 2024. Potrivit poziției autorității publice pârâte, SRL „Călărași Divin” nu a depus o asemenea cerere anterior sesizării instanței de judecată. În consecință, Consiliul Concurenței a solicitat declararea inadmisibilă a acțiunii în contencios administrativ, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. f) din Codul administrativ, pe motivul pretinsei nerespectări a procedurii prealabile (f.d. 184-200, dosar vol. I).

Un demers similar a fost formulat și în textul referinței terțului SRL „Zolotoi Aist”, în acest sens, terțul a invocat art. 20 și art. 39, coroborate cu art. 17 din Codul administrativ și a menționat că reclamanta nu ar poate indica niciun drept subiectiv propriu, recunoscut de lege, care să fi fost încălcat prin decizia Consiliului Concurenței nr. 02 din 17 ianuarie 2025. Terțul a susținut că decizia contestată nu impune reclamantei nicio obligație și nu produce efecte negative asupra situației sale juridice, ci doar menține starea de fapt existentă pe piață, fără a interveni în activitatea acesteia. Totodată, a menționat că reclamanta nu are un drept garantat de lege de a obține sancționarea unui concurent prin intervenția Consiliului Concurenței, ci doar posibilitatea de a sesiza autoritatea și de a solicita protejarea interesului public privind concurența loială. Această posibilitate nu echivalează cu un drept subiectiv de a obține o decizie favorabilă.

În opinia terțului, reclamanta nu suferă o vătămare directă prin actul administrativ contestat, iar eventualele nemulțumiri de ordin concurențial, referitoare la prezența pe piață a unui produs al terțului pe care îl percepe ca fiind similar, nu constituie o încălcare a unui drept subiectiv protejat de lege, ci cel mult

un inconvenient de ordin competițional. Terțul a subliniat că legislația concurenței urmărește protejarea interesului general privind menținerea unui mediu concurențial loial și nu conferă operatorilor economici drepturi private asupra sancționării altor agenți economici.

Totodată, terțul a susținut că decizia Consiliului Concurenței de a nu constata existența unei practici de concurență neloială nu a adus atingere vreunui drept legal al reclamantei, care își poate continua activitatea comercială, își păstrează marca și clientela și are posibilitatea de a se adresa instanțelor civile pentru apărarea eventualelor drepturi de proprietate intelectuală sau pentru invocarea unor fapte de concurență neloială, dacă există temeiuri în acest sens.

În acest context, terțul a menționat că simpla dezaprobare a reclamantei față de faptul că terțul continuă să își comercializeze produsele nu reprezintă o vătămare juridică, ci exprimă dorința acesteia de a elimina un concurent de pe piață fără o justificare legală.

SRL „Zolotoi Aist" a invocat prevederile art. 207, art. 208 și art. 209 din Codul administrativ și a susținut că reclamanta nu îndeplinește condiția privind vătămarea unui drept subiectiv, întrucât nu există un drept consacrat de lege care să fi fost încălcat prin respingerea plângerii sale de către Consiliul Concurenței. Deși reclamanta și-a exercitat dreptul de a sesiza autoritatea de concurență, legea nu îi garantează obținerea automată a unei soluții favorabile.

Potrivit terțului, acceptarea unei asemenea interpretări ar transforma mecanismul administrativ de supraveghere a concurenței într-un instrument prin care orice operator economic ar putea urmări înlăturarea concurenților săi, depășindu-se astfel scopul legii.

Totodată, SRL „Zolotoi Aist" a menționat că art. 53 din Legea concurenței nr. 183/2012 prevede posibilitatea contestării în contencios administrativ a deciziilor Consiliului Concurenței de către părțile interesate, în condițiile legii. Cu toate acestea, această prevedere nu derogă de la condițiile generale de admisibilitate stabilite de Codul administrativ, noțiunea de „parte interesată" urmând a fi interpretată prin raportare la existența unui drept vătămat sau a unui interes legitim.

În acest sens, terțul a susținut că simplul fapt că reclamanta a inițiat procedura administrativă nu îi conferă automat calitate procesuală activă în fața instanței de judecată. Totodată, a menționat că reclamanta confundă interesul comercial de a-și proteja cota de piață cu un drept protejat de lege, întrucât legislația nu protejează operatorii economici împotriva concurenței loiale, ci doar împotriva practicilor ilicite prevăzute de lege.

Prin urmare, terțul a solicitat declararea acțiunii reclamantei ca inadmisibilă, pe motiv că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de Codul administrativ pentru exercitarea acțiunii în contencios administrativ (f.d. 221-226, dosar vol.I)

Examinând demersurile cu privire la inadmisibilitatea acțiunii în ședința de judecată, instanța a dispus că se va expune asupra acestora odată cu fondul cauzei

Potrivit art. 47 alin. (1) din Legea concurenței nr. 183/2012, deciziile și prescripțiile Consiliului Concurenței, precum și ordinele prevăzute la art. 56 alin. (3) și art. 57 pot fi contestate în termen de 30 de zile de la comunicare, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, *fără respectarea procedurii prealabile*.

În acest sens, cu referire la prevederile legale reținute supra, instanța de judecată concluzionează că respectarea procedurii prealabile, la caz nu se impune.

Instanța de judecată reține că argumentele invocate de Consiliul Concurenței și de terțul SRL „Zolotoi Aist" în susținerea demersurilor privind declararea inadmisibilității acțiunii nu pot fi reținute, pentru următoarele considerente.

Cu referire la argumentul Consiliului Concurenței precum că reclamanta nu ar fi respectat procedura prealabilă înainte de sesizarea instanței de judecată, instanța reiterează prevederile art. 47 alin. (1) din Legea concurenței nr. 183/2012. Prin urmare, având în vedere caracterul special al normei menționate, instanța constată că legiuitorul a instituit în mod expres o derogare de la regula generală privind obligativitatea procedurii prealabile, astfel încât contestarea deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. 02 din 17 ianuarie 2025 nu era condiționată de depunerea unei cereri prealabile suplimentare la autoritatea publică pârâtă.

În acest context, împrejurarea invocată de Consiliul Concurenței, precum că reclamanta nu ar fi adresat autorității o cerere distinctă prin care să solicite soluționarea plângerii din 11 noiembrie 2024 anterior sesizării instanței, nu constituie un temei pentru declararea inadmisibilității acțiunii în temeiul art. 207 alin. (2) lit. f) din Codul administrativ. Or, instanța constată că plângerea nr. 3869 din 11 noiembrie 2024, prin care SRL „Călărași Divin" a sesizat Consiliul Concurenței cu privire la pretinsele acțiuni de concurență neloială săvârșite de SRL „Zolotoi Aist", reprezintă tocmai demersul administrativ prin care reclamanta a solicitat intervenția autorității de concurență și examinarea faptelor sesizate. Respectiv, autoritatea publică a fost sesizată în mod efectiv cu pretențiile și argumentele reclamantei, le-a examinat în cadrul procedurii administrative și s-a pronunțat asupra acestora prin decizia contestată.

Astfel, nu poate fi reținută susținerea autorității publice potrivit căreia reclamanta trebuia să formuleze o nouă cerere, distinctă de plângerea inițială, prin care să solicite soluționarea acesteia, atât timp cât plângerea respectivă a constituit actul de sesizare a autorității, iar procedura administrativă s-a finalizat prin emiterea deciziei contestate.

În ceea ce privește argumentul Consiliului Concurenței potrivit căruia reclamanta ar fi formulat o acțiune în obligare, instanța apreciază că acesta rezultă dintr-o calificare juridică eronată a pretențiilor deduse judecății.

Potrivit art. 206 alin. (1) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ poate îmbrăca mai multe forme, în funcție de natura protecției jurisdicționale solicitate. Astfel, acțiunea în obligare, prevăzută la lit. b), are ca obiect impunerea autorității publice de a emite un act administrativ individual, în timp ce acțiunea în realizare, reglementată la lit. c), urmărește impunerea unei acțiuni, tolerarea unei acțiuni sau abținerea de la o anumită acțiune.

În speță, instanța constată că reclamanta nu solicită emiterea unui act administrativ individual cu un conținut determinat, prin care să-i fie recunoscut un drept sau acordat un avantaj administrativ, ci solicită obligarea Consiliului Concurenței să întreprindă o anumită conduită administrativă, și anume să inițieze investigația cu privire la acțiunile anticoncurențiale sesizate prin plângerea din 11 noiembrie 2024. Prin urmare, această pretenție se circumscrie naturii juridice a unei acțiuni în realizare, în sensul art. 206 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ, și nu unei acțiuni în obligare, în sensul lit. b) a aceluiași articol.

Or, calificarea juridică a acțiunii se realizează în funcție de conținutul efectiv al pretențiilor formulate de reclamantă și de natura măsurii solicitate instanței, ci nu prin raportare la denumirea sau calificarea juridică atribuită acestora de către participanții la proces.

În aceste condiții, instanța apreciază că invocarea de către Consiliul Concurenței a prevederilor art. 208 alin. (3) din Codul administrativ, prin raportare la calificarea pretenției drept acțiune în obligare, nu este pertinentă pentru soluționarea chestiunii admisibilității, întrucât premisa juridică de la care pornește autoritatea publică este una eronată.

Cu referire la demersul de inadmisibilitate a acțiunii formulat de terțul SRL „Zolotoi Aist”, întemeiat pe prevederile art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, potrivit căreia reclamanta nu ar putea revendica încălcarea unui drept în sensul art. 17 din același cod, instanța reține următoarele.

Din interpretarea coroborată a prevederilor art. 17, art. 20 și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ rezultă că admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ presupune revendicarea unui drept subiectiv propriu, susceptibil de protecție juridică, despre care reclamantul susține că a fost afectat prin activitatea administrativă contestată.

În speță, instanța constată că SRL „Călărași Divin” nu a sesizat Consiliul Concurenței în calitate de simplu terț interesat de respectarea abstractă a regulilor concurențiale pe piață, ci în calitate de întreprindere care pretinde că este afectată în mod direct de comportamentul unui concurent, prin utilizarea unor elemente de

prezentare și individualizare a produselor despre care susține că sunt susceptibile să genereze confuzie cu propriile produse și să afecteze interesele sale economice.

Astfel, reclamanta a invocat existența unor drepturi asupra mărcilor înregistrate, inclusiv asupra formei tridimensionale a buteliei, precum și existența unui interes economic propriu în protejarea produselor sale împotriva unor practici de concurență neloială, în special a celor susceptibile să genereze confuzie cu privire la originea comercială a produselor.

Instanța subliniază că, în cadrul examinării admisibilității, nu urmează a fi stabilit dacă drepturile invocate de reclamantă au fost efectiv încălcate de către SRL „Zolotoi Aist" sau dacă acțiunile acestuia întrunesc elementele constitutive ale unei fapte de concurență neloială. Aceste aspecte țin de examinarea fondului cauzei și urmează a fi apreciate prin raportare la materialele probatorii administrate și la normele de drept material aplicabile.

La etapa verificării admisibilității este suficient ca reclamanta să revendice, în mod plauzibil, afectarea unui drept sau interes legitim propriu prin activitatea administrativă contestată, fără ca instanța să anticipeze concluziile asupra temeiniciei pretențiilor formulate.

Or, în speță, prin respingerea plângerii sale, Consiliul Concurenței a refuzat inițierea unei investigații cu privire la comportamentul concurentului reclamat, deși reclamanta susține că acel comportament îi afectează interesele economice și drepturile asupra elementelor distinctive ale produselor comercializate. În consecință, decizia contestată este susceptibilă de a afecta interesele legitime invocate de reclamantă, aspect care justifică existența unui interes procesual în contestarea acesteia.

Nu poate fi reținut nici argumentul terțului potrivit căruia reclamanta nu ar deține un drept garantat de lege de a obține sancționarea unui concurent. Într-adevăr, dreptul de a sesiza autoritatea de concurență nu presupune garantarea adoptării unei soluții favorabile autorului plângerii și nici nu conferă acestuia prerogativa de a determina rezultatul procedurii administrative. Totuși, această împrejurare nu exclude dreptul întreprinderii care se consideră afectată în mod direct de un comportament anticoncurențial de a contesta actul prin care autoritatea de concurență a soluționat plângerea, în condițiile și limitele stabilite de lege.

În acest sens, instanța reține că art. 47 alin. (1) din Legea concurenței nr. 183/2012 recunoaște posibilitatea contestării deciziilor Consiliului Concurenței în conformitate cu prevederile Codului administrativ. Prin urmare, norma specială nu înlătură condițiile generale de admisibilitate, însă confirmă posibilitatea supunerii controlului judecătoresc a actelor autorității de concurență, cu respectarea condiției existenței unui drept sau interes legitim vătămat.

Totodată, împrejurarea că reclamanta ar putea recurge și la alte mijloace juridice pentru apărarea drepturilor sale, inclusiv în materia proprietății

intelectuale, nu exclude, prin ea însăși, posibilitatea exercitării acțiunii în contencios administrativ împotriva deciziei prin care Consiliul Concurenței a respins plângerea sa. Or, obiectul prezentei cauze îl constituie controlul legalității activității administrative desfășurate de autoritatea de concurență, și nu soluționarea unui eventual litigiu civil privind încălcarea drepturilor asupra mărcilor.

Prin urmare, instanța constată că reclamanta a indicat în mod suficient drepturile și interesele proprii pe care le consideră afectate prin decizia contestată, iar stabilirea existenței sau inexistenței încălcării acestora reprezintă o chestiune ce urmează a fi soluționată la examinarea fondului cauzei.

În consecință, instanța apreciază că nu este incident temeiul de inadmisibilitate prevăzut de art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

Suplimentar, instanța menționează că în temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamanta a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de avocatul Iulian Iorga, care dispune de o astfel de împuternicire în baza mandatului seria MA nr. 1963523, anexat la materialele cauzei (f.d. 4), iar reclamanta poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept

în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de SRL „Călărași Divin” împotriva Consiliului Concurenței, terț SRL „Zolotoi Aist”, privind anularea deciziei nr. 02 din 17 ianuarie 2025 emisă de Consiliul Concurenței; obligarea Consiliului Concurenței să inițieze investigația privind acțiunile anticoncurențiale conform plângerii reclamantei din 11 noiembrie 2024; încasarea cheltuielilor de judecată, întrunește condițiile pentru admisibilitate a unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și de drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Instanța mai notează că, în corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Instanța ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 din Codul administrativ prevede că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În concordanță cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi

volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Conform art. 30 din Codul administrativ, autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri cu efect retroactiv, cu excepția cazurilor prevăzute de lege. Autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situațiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în situații în care, în condițiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

Conform art. 31 din Codul administrativ, actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Conform art. 32 din Codul administrativ, procedura administrativă se structurează astfel încât participanții să poată înțelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuția unui participant, acestuia i se comunică neîntârziat, într-un limbaj clar și ușor de înțeles, acțiunile care trebuie întreprinse. În condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

Conform art. 38 din Codul administrativ, înaintea fiecărei decizii judecătorești pe fond, participanților la proces li se oferă posibilitatea de a-și expune punctul de vedere. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță de judecată independentă, imparțială și instituită prin lege.

În acest scop, instanța de judecată este obligată să dispună toate măsurile permise de lege și să asigure desfășurarea cu celeritate a procesului.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Din actele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată constată următoarea stare de fapt.

Prin decizia din 21 iulie 2008, Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală în urma examinării dosarului cererii de înregistrare a mărcii nr. de depozit 021027 din 13 aprilie 2007, titularul TOV „GRUPA IKONA”, UA, a decis înregistrarea mărcii cu (111) nr. 16810 în Registrul Național al Mărcilor pentru clasele de produse și/sau servicii indicate pe verso și publicate în (442) BOPI nr. 3/2008, pe

un termen de 10 ani, începând cu data de 13 aprilie 2007 (f.d. 154-155 dosar administrativ).

La 25 aprilie 2014, Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova a emis avizul provizoriu în urma examinării dosarului cererii de înregistrare a mărcii SRL „Călărași Divin", nr. de depozit 033469, data depunerii 09 iulie 2013. În cadrul examinării s-a constatat că, la înregistrarea desemnării „Călărași Divin", se opune cererea națională „Cantemir" nr. 030962 din 12 martie 2012, solicitant SRL „Moldavschii Standart", întreprindere cu capital străin, fabrica de vinuri și divinuri, str. Iu. Gagarin, nr. 30, MD-7422, Tvardița, Taraclia, Republica Moldova, depusă spre înregistrare pentru produse identice din clasa 33 (art. 8 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 38/2008) (f.d 139-140 dosar administrativ).

La 07 iulie 2014, Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a emis decizia de înregistrare a mărcii în urma examinării dosarului cererii de înregistrare a mărcii nr. de depozit 033469 din 09 iulie 2013, cu privire la îndeplinirea condițiilor de înregistrare a mărcii conform art. 37, 41 din Legea nr. 38/2008 și a contestației prezentate la AGEPI cu nr. de intrare 3296 din 16 mai 2014 la avizul provizoriu de respingere a înregistrării mărcii din 25 aprilie 2014 s-a decis: se consideră neîntemeiată contestația și se acceptă înregistrarea mărcii „CĂLĂRAȘI", conținând datele conform codurilor INID indicate pe verso (f.d. 213-215 dosar administrativ).

La 25 noiembrie 2016, ÎM „Glass Container Company" SA, în calitate de vânzător, și SRL „Călărași Divin", în calitate de cumpărător, au încheiat contractul nr. S2016/043, prin care vânzătorul se obligă să livreze cumpărătorului butelii de sticlă Gloria 50 cl 506, conform condițiilor și termenului stabilite de părți în prezentul contract. Potrivit pct. 12.3, contractul este valabil până la 30 mai 2018, din momentul semnării acestuia, cu dreptul la prolongație (f.d. 127 verso-130, dosar vol. I).

Prin răspunsul din 05 iulie 2019 la notificarea nr. 117 din 23 mai 2019, SRL „Calarași Divin Plus" a informat că deține drepturi exclusive asupra mărcii „CĂLĂRAȘI" nr. 23275 și asupra buteliei tridimensionale nr. 26130 și că produsele comercializate de „МОЛДАВСКИЙ СТАНДАРТ" SRL utilizează un ambalaj, o butelie și elemente grafice similare, de natură să creeze confuzie cu produsele sale. Prin urmare, SRL „Calarași Divin Plus" a solicitat: încetarea imediată a fabricării, comercializării, distribuirii, importului și exportului produselor care utilizează semne similare; retragerea din circuitul comercial a produselor respective, inclusiv din mediul online; încetarea promovării acestora; comunicarea confirmării executării acestor măsuri. A fost acordat un termen de cel mult 10 zile de la primirea somației pentru soluționarea amiabilă, în caz contrar fiind rezervat dreptul de a sesiza instanța pentru interzicerea utilizării mărcilor și

solicitarea despăgubirilor, precum și dreptul de a depune o plângere la Consiliul Concurenței. Totodată, SRL „Calarași Divin Plus” a contestat pretinsa coexistență a mărcilor și a propus, ca alternativă pentru epuizarea stocurilor existente, negocierea unei licențe care să permită vânzarea acestora până la epuizare (f.d. 80-84 dosar administrativ).

La 10 martie 2020, ÎM „Glass Container Company” SA, în calitate de vânzător, și SRL „Călărași Divin”, în calitate de cumpărător, au încheiat contractul nr. S2020/008, prin care vânzătorul se obliga să livreze cumpărătorului butelii de sticlă Gloria 50 cl 506, conform condițiilor și termenului stabilite de părți în prezentul contract. Potrivit pct. 12.3, contractul este valabil până la 31 decembrie 2023, din momentul semnării acestuia, cu dreptul la prolongație (f.d. 130 verso-133, dosar vol. I).

Prin avizul de refuz provizoriu total din 27 mai 2021, în urma examinării dosarului cererii de înregistrare a mărcii nr. de depozit 046562 din 12 august 2020, solicitant SRL „Călărași Divin”, și a scrisorii de consimțământ cu nr. de intrare 2366 din 15 aprilie 2021, s-a constatat că la înregistrarea desemnării „Călărași Divin” se opun următoarele: marca națională verbală „Legenda Basarabiei” nr. R 9314 din 12 iulie 2002; marca națională verbală „Легенда Молдовы” nr. 21658 din 04 noiembrie 2009; cererea națională pentru marca verbală „Legenda Moldovei” nr. 046388 din 15 iulie 2020. Dreptul exclusiv nu se extinde asupra elementului „Călărași”, cu excepția executării grafice deosebite, deoarece acest element, fiind descriptiv, nu poate fi înregistrat independent în calitate de marcă, conform art. 10 din Legea nr. 38/2008 (f.d. 141–142 dosar administrativ).

La 06 iulie 2022, Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a emis decizia de înregistrare a mărcii în urma examinării dosarului cererii de înregistrare a mărcii nr. de depozit 046562 din 12 august 2020, cu privire la îndeplinirea condițiilor de înregistrare a mărcii conform art. 37, 41 din Legea nr. 38/2008, a scrisorii de consimțământ cu nr. 2366 din 15 aprilie 2021 și a contestației cu nr. 4454 din 23 iulie 2021, la avizul provizoriu de respingere a înregistrării mărcii din 27 mai 2021, se consideră întemeiată contestația; se acceptă înregistrarea mărcii Călărași, conținând datele conform codurilor INID, indicate pe verso. Dreptul exclusiv nu se extinde asupra elementului „CĂLĂRAȘI”, cu excepția executării grafice deosebite, deoarece acest element, fiind un termen descriptiv, nu poate fi înregistrat independent în calitate de marcă (art. 10 din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor) (f.d. 209-210 dosar administrativ).

SRL „Zolotoi Aist” s-a expus cu privire la scrisoarea privind încălcarea drepturilor asupra mărcii cu nr. 37410 din 06 octombrie 2022, titular SRL „Călărași Divin”. În răspunsul său a comunicat următoarele: protecția mărcii „CĂLĂRAȘI” rezultă din ansamblul elementelor acesteia, inclusiv eticheta superioară, denumirea stilizată, forma buteliei și elementele figurative, iar dreptul

exclusiv nu se extinde asupra denumirii „CĂLĂRAȘI” în sine; contestă existența unui risc real de confuzie între produsele „CĂLĂRAȘI” și „CANTEMIR” și solicită prezentarea unor probe, inclusiv a unui eventual sondaj de opinie care să demonstreze existența unui risc real de confuzie; susține că produsul „CANTEMIR” nu a fost lansat pentru a prelua imaginea brandului „CĂLĂRAȘI” și că cele două denumiri sunt diferite; arată că tipul de butelie utilizat în marca „CĂLĂRAȘI” este folosit și de alți producători de băuturi alcoolice din Republica Moldova și, prin urmare, forma buteliei nu poate fi considerată un element asupra căruia SRL „Călărași Divin” deține drept exclusiv; invocă art. 10 din Legea nr. 38/2008 privind limitarea dreptului exclusiv și susține că produsele „CANTEMIR” sunt suficient de diferite de cele „CĂLĂRAȘI” pentru ca consumatorii să le poată delimita și în final, „Zolotoi Aist” S.R.L. declară că este deschisă unei soluționări amiabile și solicită prezentarea unor probe privind prejudicierea „Călărași Divin” S.R.L. (f.d. 30-33 dosar administrativ).

Potrivit Contractului de vânzare-cumpărare nr. 23 din 07 mai 2024, încheiat între SA „Vetropack Chișinău”, în calitate de „vânzător”, și SRL „Călărași Divin”, în calitate de „cumpărător”, vânzătorul se obligă să livreze cumpărătorului marfa în termenele stabilite de părți în prezentul contract, iar cumpărătorul se obligă să accepte și să achite integral contravaloarea mărfii în cantitatea și la prețurile coordonate de părți conform prezentului contract. Conform contractului, prin noțiunea de „marfă” se înțelege ambalajul din sticlă, împreună cu elementele sale de împachetare format din paleți și foi de plastic, livrat de către Vânzător și procurat de către Cumpărător, conform condițiilor stipulate în contract (f.d. 63-66, dosar vol. I).

Prin procesul-verbal privind constatarea faptelor și a stărilor de fapt nr. 018c-57/24 din 22 august 2024, întocmit de executorul judecătoresc Nicolae Nicolaescu, în temeiul art. 14 din Codul de executare și la solicitarea avocatului Iulian Iorga, s-a menționat că, la 22 august 2024, aproximativ la ora 13:00, prezentându-se la adresa mun. Chișinău, bd. Dacia, 36, executorul judecătoresc a constatat că pe adresa menționată se află magazinul „Family Market”. În interiorul magazinului sunt plasate pe raft sticle cu lichid în interior, intitulate „Divin Cantemir 5 ani”, și alte inscripții. La ora 13:17, a fost procurată o sticlă intitulată „Divin Cantemir 5 ani”, la prețul de 98,90 lei, conform bonului de plată. În scopul individualizării mai exacte a celor constatate, precum și al fixării altor circumstanțe relevante, au fost efectuate 4 fotografii, a fost anexată copia bonului de plată și sticla procurată într-un plic (f.d. 13 dosar administrativ), acestea fiind anexate la procesul-verbal (f.d. 14-20 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 088 din 04 septembrie 2024, Agenția Națională pentru Siguranța Alimentelor, I.P. „Laboratorul central de testare a băuturilor alcoolice/nealcoolice și a produselor conservate” a informat avocatul Iulian Iorga

că I.P. „LCTBANPC”, în perioada 01 ianuarie 2017–28 august 2024, a emis certificate de conformitate și alte documente justificative pentru producția alcoolică marcată cu denumirea comercială „CANTEMIR”, la solicitarea a doi producători autohtoni. În același timp, instituția nu este în drept să divulge terților numele producătorilor respectivi, reieșind din prevederile cerințelor pct. 3.1.2 și 7.2 din Contractul de prestări servicii (f.d. 38 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 16-01/402 din 05 septembrie 2024, administratorul interimar al Î.S. „CMAC” a informat avocatul Iulian Iorga că OCpr din cadrul Î.S. „CMAC” a emis Certificatul de conformitate nr. OCpr-001 11 A012192-24 din 08 iulie 2024, valabil până la 09 noiembrie 2025, pentru divin (rachiuri de vin învechite) marcat cu semnul comercial „CANTEMIR”, solicitant și producător: Î.C.S. Fabrica de vinuri și coniacuri „ЗОЛОТОЙ АИСТ” S.R.L. (f.d. 37 dosar administrativ).

La 13 septembrie 2024, prin scrisoarea nr. 28-07/11563, Serviciul Vamal a informat avocatul Iulian Iorga că, potrivit bazei de date a declarațiilor vamale, a fost înregistrat importul/exportul de mărfuri marcate cu semnul comercial „CANTEMIR”, și anume: „divin” în perioada anilor 2006–2024, „brandy” în perioada anilor 2013–2024 și „vin din struguri” în perioada anilor 2018–2024. Concomitent, Serviciul Vamal a atenționat că nu este în măsură să prezinte informații referitoare la agenții economici care au importat/exportat aceste mărfuri, conform prevederilor art. 8 alin. (1) din Codul vamal (Legea nr. 95 din 24.08.2021) (f.d. 39 dosar administrativ).

La 07 octombrie 2024, Consiliul de administrație al Uniunii Designerilor din Republica Moldova a efectuat o analiză comparativă a designului sticlelor „CANTEMIR Divin” și „CĂLĂRAȘI Divin”, din punct de vedere profesional. Din analiza efectuată, s-a concluzionat că designul ambelor sticle prezintă multe trăsături comune, ceea ce face dificilă diferențierea lor pentru consumator. Forma sticlei, paleta de culori, fonturile, dispunerea textului și elementele decorative sunt practic identice, ceea ce poate duce la percepția că produsele sunt interconectate sau chiar că fac parte din același produs, dar sub mărci diferite. Acest lucru creează o bază pentru evaluarea acestui caz în conformitate cu normele legale privind protecția drepturilor de autor și concurența neloială. Astfel de asemănări vizuale pot induce în eroare consumatorii și pot încălca originalitatea mărcii (f.d. 21–22 dosar administrativ).

SRL „Călărași Divin”, prin intermediul avocatului Iulian E. Iorga, a notificat SRL „Zolotoi Aist” având în vedere constatarea prezenței pe piața locală a produselor alcoolice contrafăcute sub semnul „CANTEMIR”, ambalate într-un recipient pe care SRL „Călărași Divin” îl consideră similar cu recipientul protejat prin marca tridimensională nr. 37410. Prin notificare s-a solicitat încetarea imediată a oricărei forme de fabricare, oferire spre comercializare, comercializare,

import, export și/sau distribuire a divinului sau a altor produse din clasa CIPS 33 care sunt marcate cu semne similare mărcilor deținute exclusiv de SRL „Călărași Divin”, precum și încetarea imediată a oricărei forme de promovare a acestor produse, inclusiv în mediul online. SRL „Călărași Divin” a acordat un termen de 30 de zile de la recepționarea notificării pentru retragerea din circuitul comercial, atât angro, cât și cu amănuntul, inclusiv din mediul online, a tuturor produselor care, conform structurii grafice anexate, încalcă drepturile SRL „Călărași Divin”. Totodată, a solicitat informarea cu privire la confirmarea executării acestor acțiuni (f.d. 23–25 dosar administrativ).

La 11 noiembrie 2024, SRL „Călărași Divin”, prin intermediul avocatului Iulian Iorga, a depus o plângere la Consiliul Concurenței, înregistrată cu nr. 3869, prin care a solicitat Consiliului Concurenței să constate existența unui act de concurență neloială și să dispună sancționarea SRL „Zolotoi Aist” (f.d. 2–8 dosar administrativ).

Prin scrisoarea nr. CNP-05/227-1596 din 14 noiembrie 2024, Consiliul Concurenței a comunicat administratorului SRL „Călărași Divin”, Ion Lozovanu, despre examinarea preliminară a plângerii nr. 3869 din 11 noiembrie 2024 și a solicitat SRL „Călărași Divin”, în termen de 7 zile lucrătoare de la recepționarea prezentei scrisori, prezentarea unor probe privind riscul de confuzie dintre produsele „CĂLĂRAȘI” și „CANTEMIR”, inclusiv eventuale reclamații ale clienților, informații despre producătorul sticlei și prezentarea unui sondaj de opinie. Totodată, Consiliul Concurenței a solicitat identificarea informațiilor confidențiale și respectarea cerințelor privind transmiterea acestora (f.d. 45 – 46 dosar administrativ).

Prin scrisoarea nr. CNP-05/228-1595 din 14 noiembrie 2024, Consiliul Concurenței a solicitat informații de la administratorul SRL „Zolotoi Aist”, Gheorghi Parmacli, referitoare la producerea și comercializarea produsului „CANTEMIR”, precum și prezentarea informațiilor solicitate, cu anexarea probelor relevante (f.d. 47 – 48 dosar administrativ).

La 20 noiembrie 2024, avocatul Iulian Iorga a furnizat informația solicitată de Consiliul Concurenței, conform notificării nr. CNP-05/227-1596 din 14 noiembrie 2024 (f.d. 52–54 dosar administrativ), de asemenea a anexat acte relevante (f.d. 55 – 57 dosar administrativ).

La 27 noiembrie 2024, SRL „Zolotoi Aist” s-a expus cu privire la plângerea nr. 3869 din 11 noiembrie 2024 și a furnizat informațiile solicitate de Consiliul Concurenței prin notificarea CNP-05/228-1595 din 14 noiembrie 2024 (f.d. 132 – 138 dosar administrativ).

Prin scrisoarea nr. CNP-05/237-1659 din 06 decembrie 2024, Consiliul Concurenței a solicitat administratorului SRL „Zolotoi Aist”, în termen de 3 zile lucrătoare, să prezinte informații cu anexarea probelor privind contractul de

achiziționare a sticlei (ambalajului) „CANTEMIR”, încheiat cu producătorul „Fabrica de sticlă”. Totodată, Consiliul Concurenței a solicitat identificarea datelor și documentelor despre care se consideră că conțin informații ce pot fi calificate drept secrete comerciale sau alte informații confidențiale (f.d. 147–148 dosar administrativ).

La 11 decembrie 2024, prin scrisoarea nr. 105, SRL „Zolotoi Aist” s-a expus cu privire la solicitarea Consiliului Concurenței nr. CNP-05/237-1659 din 06 decembrie 2024 (f.d. 151–153 dosar administrativ).

Potrivit Raportului de expertiză extrajudiciară (exemplarul nr. 1), nr. 2151–2156 din 17 decembrie 2024, experții judiciari Cechin Tatiana, Vozian Viorica și Vition Marina au efectuat o expertiză extrajudiciară la cererea din 11 decembrie 2024, având ca obiectiv stabilirea dacă produsele „Călărași Divin” pot fi percepute ca fiind similare cu produsele cu denumirea „Cantemir Divin”. În concluzie, s-a indicat că *producția „Călărași Divin” nu poate fi percepută similară producției cu denumirea „Cantemir Divin”, prezentate pe obiectele supuse expertizei și enumerate mai jos, de către consumatori în contexte comerciale, deoarece, din punct de vedere fonetic, lingvistic și semantic, acestea sunt total diferite după pronunție și semnificație*. Totodată, în concluziile raportului s-a menționat că „*Una butelie din sticlă incoloră cu volumul de 0,5 litri, îmbuteliată cu divin, cu inscripția „Cantemir Divin 5 ani”, produs fabricat de SRL „Zolotoi Aist” și una butelie din sticlă incoloră cu volumul de 0,5 litri, îmbuteliată cu divin, cu inscripția „Călărași Divin 5 ani V.S.O.P.”, produs fabricat de Călărași Divin, prezentate la expertiză, **se percep în mod clar în segmente separate pe părți**, datorită simbolisticii, designului și mesajului cultural distinct. Anumite similitudini vizuale și cromatice aparente ale acestora nu influențează asupra percepției diferite a produselor date, de către consumatori*” (f.d. 164–176 din dosarul administrativ).

La 02 ianuarie 2025, prin scrisoarea nr. CNP-05/01-03, Consiliul Concurenței a informat administratorul SRL „Călărași Divin” și avocatul Iorga Iulian, cu privire la rezultatele examinării plângerii nr. 3869 din 11 noiembrie 2024. Prin urmare, autoritatea a comunicat că urmare a examinării plângerii și a probelor administrate, consideră că nu există temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea prevederilor art. 19 lit. a) și b) din Legea concurenței, deoarece nu au fost prezentate probe care ar indica asupra corespunderii dintre prevederile normelor legale specificate și semnele identificate în contextul acțiunilor SRL „Zolotoi Aist”. În contextul celor invocate, a invocat art. 53 alin. (3) din Legea concurenței, iar referitor la termenul de examinare a plângerii, a comunicat că termenul prevăzut la art. 53 alin. (1) și alin. (3) din Legea concurenței, se suspendă. Autoritatea a atenționat că, în cazul neprezentării observațiilor în termenul stabilit, plângerea va fi considerată retrasă în mod tacit (f.d. 189–195 dosar administrativ).

La 13 ianuarie 2025, avocatul Iulian Iorga, în interesele SRL „Călărași Divin”, a formulat observații motivate, conform notificării nr. CNP-05/01-03 din 02 ianuarie 2025 (f.d. 199–207 dosar administrativ).

Prin decizia Consiliului Concurenței nr. 02 din 17 ianuarie 2025, s-a respins plângerea nr. 3869 din 11 noiembrie 2024 depusă de SRL „Călărași Divin” referitor la presupusele acțiuni de concurență neloială realizate de SRL „ Zolotoi AIST” (f.d. 247-256 dosar administrativ). Decizia menționată a fost expediată administratorului SRL „Călărași Divin” și avocatului Iorga Iulian, prin scrisoarea nr. CN-05/19-93 din 30 ianuarie 2025 (f.d. 259, 271 dosar administrativ).

La 14 februarie 2025, reclamanta SRL „Călărași Divin” s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Concurenței, terț SRL „Zolotoi Aist”, privind anularea deciziei nr. 02 din 17 ianuarie 2025 emisă de Consiliul Concurenței; obligarea Consiliului Concurenței să inițieze investigația privind acțiunile anticoncurențiale conform plângerii reclamantei din 11 noiembrie 2024; încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 5-25 dosar vol. I).

În drept, potrivit art. 4 din Legea concurenței nr. 183/2012, în sensul prezentei legi, următoarele noțiuni utilizate în domeniul concurenței semnifică:

concurență – rivalitate economică, existentă sau potențială, între două sau mai multe întreprinderi independente pe o piață relevantă, când acțiunile lor limitează efectiv posibilitățile fiecăreia dintre ele de a influența unilateral condițiile generale de circulație a produselor de pe piața respectivă, stimulează progresul tehnico-științific și creșterea bunăstării consumatorilor;

concurență neloială – orice acțiune, realizată de întreprinderi în procesul concurenței, care este contrară uzanțelor oneste în activitatea economică;

consumator – utilizator, direct sau indirect, de produse, inclusiv producător care utilizează produse pentru prelucrare, comerciant cu ridicata, comerciant cu amănuntul sau consumator final;

drepturi exclusive – drepturi acordate de stat, printr-o autoritate publică, unei întreprinderi, prin orice instrument legislativ, de reglementare sau administrativ, de a furniza un serviciu sau de a efectua o activitate într-o zonă geografică dată;

produs – bunuri, lucrări, servicii, inclusiv servicii financiare, destinate vânzării, schimbului sau altor modalități de includere în circuitul civil.

Potrivit art. 14 din Legea concurenței nr. 183/2012, (1) se interzice întreprinderilor să realizeze acţiuni de concurenţă neloială.

(2) Acţiunile de concurenţă neloială interzise prin prevederile art. 15–19 se examinează de către Consiliul Concurenţei, la plângerea privind presupusele acţiuni de concurenţă neloială depusă de către întreprinderea ale cărei interese legitime au fost lezate, în condiţiile stipulate la art. 49 alin. (2)–(4).

(3) Plângerea privind presupusele acţiuni de concurenţă neloială se depune conform formularului adoptat prin hotărâre a Consiliului Concurenţei, în condiţiile prevăzute la art. 51 alin. (2) şi (3).

(4) Procedura de examinare preliminară, investigare şi luare a deciziilor asupra cazurilor de concurenţă neloială este prevăzută la art. 50–55, 58–66, care se aplică în mod corespunzător.

(5) Întreprinderea ale cărei interese legitime au fost lezate poate înainta plângerea privind presupusele acţiuni de concurenţă neloială la Consiliul Concurenţei în termen de 6 luni de la data la care a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască despre realizarea presupuselor acţiuni de concurenţă neloială de către o altă întreprindere.

(6) Expirarea termenului de 6 luni prevăzut la alin. (5) constituie temei de refuz de către Consiliul Concurenţei de a examina plângerea, dar nu constituie un impediment pentru adresarea în instanţa de judecată în cadrul termenului general de prescripţie.

(7) Dacă nu corespunde cerinţelor stabilite la alin. (3), plângerea depusă nu constituie o plângere privind presupusele acţiuni de concurenţă neloială.

(8) În urma examinării cazului de concurenţă neloială, Plenul Consiliului Concurenţei adoptă o decizie privind constatarea acţiunilor de concurenţă neloială sau privind lipsa acestora.

(9) În cazul constatării acţiunilor de concurenţă neloială, prin decizia Plenului Consiliului Concurenţei, întreprinderea este sancţionată conform prezentei legi şi/sau obligată să înceteze acţiunile respective.

Conform art. 18 din Legea nr. 183/2012, este interzisă deturnarea clientelei concurentului realizată de întreprinderi prin inducerea în eroare a consumatorului cu privire la natura, modul şi locul de fabricare, la caracteristicile principale, inclusiv utilizarea, cantitatea produselor, preţul sau modul de calculare a preţului produsului.

Potrivit art. 19 din Legea nr. 183/2012, sunt interzise orice acţiuni sau fapte care sunt de natură să creeze, prin orice mijloc, o confuzie cu întreprinderea, produsele sau activitatea economică a unui concurent, realizate prin:

a) folosirea ilegală, integrală sau parţială a unei mărci, embleme de deservire, denumiri de firmă, a unui desen sau model industrial sau a altor obiecte ale proprietăţii industriale de natură să creeze o confuzie cu cele folosite în mod legal de către o altă întreprindere;

b) copierea ilegală a formei, a ambalajului şi/sau a aspectului exterior al produsului unei întreprinderi şi plasarea produsului respectiv pe piaţă, copierea ilegală a publicităţii unei întreprinderi, dacă aceasta a adus sau poate aduce atingere intereselor legitime ale concurentului.

(2) Prezentul articol nu este aplicabil caracteristicilor produsului determinate exclusiv de funcţia tehnică pe care o îndeplinesc.

Conform art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 183/2012, Consiliul Concurenței este o autoritate publică autonomă, independentă și imparțială față de alte autorități, responsabilă față de Parlament, asigurând aplicarea și respectarea legislației ce vizează:

a) domeniul concurenței;

b) domeniul ajutorului de stat reglementat de Legea nr. 139/2012 cu privire la ajutorul de stat;

c) domeniul publicității comerciale sub aspectul asigurării drepturilor și intereselor întreprinderilor reglementat de Legea nr. 62/2022 cu privire la publicitate;

d) domeniul de reglementare a serviciilor de transport feroviar conform atribuțiilor stabilite de Codul transportului feroviar nr. 19/2022;

e) domeniul practicilor comerciale neloiale în limitele atribuțiilor stabilite de Legea nr. 231/2010 cu privire la comerțul interior.

(2) Consiliul Concurenţei este învestit cu putere de decizie, de reglementare, de interdicţie, de intervenţie, de inspecţie şi de sancţionare, în limitele stabilite de legislaţie.

Potrivit art. 39 din Legea nr. 183/2012, Consiliul Concurenței are următoarele atribuții principale:

a) promovează cultura concurențială;

b) elaborează actele normative necesare pentru implementarea legislației concurențiale, a publicității, de reglementare a transportului feroviar, precum și din domeniul practicilor comerciale neloiale, în limitele atribuțiilor sale;

c) avizează proiectele de acte normative ce pot avea impact anticoncurențial;

d) sesizează organele competente privind incompatibilitatea actelor normative cu legislația concurențială, a publicității, de reglementare a transportului feroviar, precum și din domeniul practicilor comerciale neloiale, în limitele atribuțiilor sale;

e) investighează practicile anticoncurențiale, concurența neloială și alte încălcări ale legislației concurențiale, în limitele atribuțiilor sale;

f) examinează și constată încălcări ale Legii nr. 62/2022 cu privire la publicitate ce vizează publicitatea comercială în cazul în care sunt afectate drepturile întreprinderilor;

g) realizează atribuții de reglementare a transportului feroviar în condițiile Codului transportului feroviar nr. 19/2022;

h) examinează plângerile și constată practicile comerciale neloiale în limitele atribuțiilor stabilite de Legea nr. 231/2010 cu privire la comerțul interior;

i) sesizează organele de urmărire penală sau alte organe competente asupra posibilelor fapte de încălcare a legislației;

j) adoptă decizii prevăzute de lege pentru cazurile de concentrări economice;

k) autorizează, monitorizează și raportează ajutorul de stat;

l) înaintează în instanța de judecată acțiuni privind cazurile ce țin de atribuțiile sale;

m) realizează alte atribuții în conformitate cu legislația.

Potrivit art. 41 alin. (1) lit. f) din Legea concurenței nr. 183/2012, Plenul Consiliului Concurenței are următoarele atribuții: f) ia decizii de respingere a plângerii privind presupusele încălcări ale legislației concurențiale.

Potrivit art. 46 alin. (1) și (2) din Legea nr. 183/2012, Plenul Consiliului Concurenţei adoptă următoarele acte administrative: decizii, dispoziţii, prescripţii şi hotărâri, care se expun în scris şi se semnează de preşedintele Consiliului Concurenţei sau, în absenţa acestuia, de vicepreşedintele desemnat.

(2) Deciziile sunt acte administrative prin care, după caz, se constată încălcarea legislației concurențiale, încetarea investigației sau respingerea plângerii, impunerea măsurilor corective sau a măsurilor interimare, acceptarea sau respingerea angajamentelor propuse de întreprinderi, aplicarea sancțiunilor corespunzătoare, soluționarea notificărilor privind concentrările economice și a notificărilor de acordare a ajutorului de stat, aprobarea rapoartelor de activitate și a rapoartelor privind ajutorul de stat, precum și alte acțiuni conform atribuțiilor.

Conform art. 47 alin. (1) din Legea nr. 183/2012, deciziile și prescripțiile Consiliului Concurenței, precum și ordinele prevăzute la art. 56 alin. (3) și art. 57 pot fi contestate în termen de 30 de zile de la comunicare, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile.

Potrivit art. 47 alin. (7) din Legea nr. 183/2012, instanța de judecată nu poate anula decizia Consiliului Concurenței care este legală în fond, în cazul constatării unor încălcări procedurale care nu influențează fondul cauzei și care nu au dus la limitarea dreptului la apărare al părților implicate, însă poate trimite cauza la reinvestigare la Consiliul Concurenței.

Potrivit art. 49 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 183/2012, Consiliul Concurenţei iniţiază procedura de examinare a presupusului caz de încălcare a legislaţiei concurenţiale:

a) la plângerea unei persoane fizice sau întreprinderi afectate de presupusa încălcare a legii.

Conform art. 49 alin. (2) și (3) din Legea concurenței nr. 183/2012, pentru a fi abilitat să depună o plângere privind presupusele încălcări ale legislației concurențiale, autorul plângerii trebuie să demonstreze interesul lui legitim.

(3) Autorul plângerii are un interes legitim dacă comportamentul denunţat afectează în mod real şi direct interesele lui. Interesul trebuie să fie bazat pe un drept prevăzut de legislaţie.

Conform art. 50 din Legea nr. 183/2012, procedura de examinare a cazurilor de încălcare a legislaţiei concurenţiale cuprinde examinarea preliminară şi/sau investigarea. Investigarea pe marginea cazului se dispune în condiţiile art. 55. În celelalte cazuri, etapa investigării va fi omisă.

Potrivit art. 51 alin. (1) din Legea nr. 183/2012, plângerea privind presupusele încălcări ale legislației concurențiale este cererea care vizează o problemă de concurență și care este depusă la autoritatea de concurență conform procedurii și condițiilor stabilite de prezenta lege. Plângerea trebuie să conțină informațiile cuprinse în Formularul de plângere, aprobat prin hotărâre de Plenul Consiliului Concurenței.

Conform art. 52 din Legea concurenței nr. 183/2012, la sesizarea presupuselor încălcări ale legislației concurențiale, autorul plângerii trebuie să prezinte probe în susţinerea faptelor pe care îşi întemeiază plângerea.

(2) Întreprinderii sau asocierii de întreprinderi care invocă beneficiul exceptării prevăzut la art. 6 îi revine sarcina de a dovedi că sunt îndeplinite condiţiile din respectivul articol sau prevederile regulamentelor respective.

(3) În procedura de examinare a presupuselor cazuri de încălcare a legislaţiei concurenţiale, sarcina probei încălcării îi revine Consiliului Concurenţei.

(4) În scopul aplicării prezentei legi, Consiliul Concurenţei poate să utilizeze ca mijloc de probă orice element de fapt şi de drept, inclusiv informaţii confidenţiale dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea existenţei sau lipsei încălcării.

(5) În scopul aplicării prezentei legi, Consiliul Concurenţei admite atât probe directe, cât şi probe indirecte. Probe directe sunt depoziţiile martorilor sau ale altor persoane, probele materiale, înscrisurile, înregistrările audio şi/sau video, concluziile experţilor şi orice alte dovezi care probează în mod expres existenţa sau lipsa unei încălcări a legii. Probe indirecte sunt probele care dau naştere unei concluzii logice precum că o încălcare a legii există sau a existat la un moment dat ori nu există şi nu a existat la un moment dat.

(6) Probe care stau la baza luării deciziei Plenului Consiliului Concurenţei sunt probele obţinute de angajaţii Consiliului Concurenţei, precum şi cele prezentate de părţi sau terţe persoane.

(7) Informațiile obținute legal de angajații Consiliului Concurenței pot fi utilizate ca probe indiferent dacă sunt făcute în scris, verbal sau în formă electronică ori înregistrată. Consiliul Concurenței poate lua în considerare ca dovezi relevante mesajele electronice, indiferent dacă acestea apar ca necitite sau au fost șterse.

(8) Informațiile obținute legal de către Consiliul Concurenței în cadrul unei proceduri, în cazul în care este necesar, pot fi utilizate ca probe în cadrul altor investigații.

(9) În realizarea atribuțiilor prevăzute de lege, Consiliul Concurenței poate utiliza în calitate de probe informațiile și documentele colectate de către alte autorități publice, organele de urmărire penală și de către subiecții care efectuează activitatea specială de investigații, informațiile obținute de la terți, precum și de la autoritățile de concurență din alte state.

Conform art. 53 alin. (1) din Legea nr. 183/2012, examinarea preliminară a plângerii privind presupusele încălcări ale legislației concurențiale se efectuează în termen de 45 de zile lucrătoare de la data recepționării.

Conform art. 53 alin. (2) şi alin. (3) din Legea concurenţei nr. 183/2012, în cadrul examinării preliminare a plângerii, Consiliul Concurenţei determină dacă există temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislaţiei concurenţiale. Dacă consideră că, în baza informaţiilor prezentate de autorul plângerii şi a celor acumulate pe parcursul examinării preliminare, nu există temeiurile menţionate la alin. (2), Consiliul Concurenţei va informa în scris autorul plângerii despre aceasta, indicând motivele unei asemenea concluzii, şi îi va acorda un termen de 10 zile lucrătoare în care acesta să-şi exprime în scris punctul de vedere. În cazul dat, termenul prevăzut la alin. (1) se suspendă. Consiliul Concurenţei nu este obligat să ia în considerare orice alte observaţii scrise prezentate după expirarea termenului de 10 zile lucrătoare.

Potrivit art. 53 alin. (5) și alin. (7) din Legea concurenței nr. 183/2012, dacă autorul plângerii îşi expune observaţiile în termenul menţionat la alin. (3), Consiliul Concurenţei:

a) respinge prin decizie plângerea, în cazul în care obiecţiile primite nu conduc la o altă evaluare a plângerii; sau

b) dispune prin dispoziţie efectuarea investigaţiei.

Decizia de respingere a plângerii, adoptată conform alin. (5) lit. a), împiedică autorul plângerii să ceară redeschiderea procedurii de examinare preliminară a plângerii sau să depună o nouă plângere cu privire la acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri.

Conform art. 53 alin. (6) din Legea concurenței nr. 183/2012, pentru a respinge o plângere pe motiv că comportamentul sesizat nu contravine regulilor de concurenţă sau nu intră în sfera lor de aplicare, Consiliul Concurenţei nu este obligat să ţină cont de circumstanţele care nu i-au fost aduse la cunoştinţă de către autorul plângerii şi pe care nu le-ar fi putut descoperi decât investigând cazul.

Potrivit art. 53 alin. (8) din Legea concurenței nr. 183/2012, Consiliul Concurenţei are dreptul să solicite autorului plângerii informaţii complementare celor prezentate pentru a se putea determina asupra necesităţii iniţierii unei investigaţii ca urmare a plângerii depuse.

Potrivit art. 54 din Legea nr. 183/2012, în scopul exercitării atribuțiilor sale, Consiliul Concurenței are dreptul să solicite și să obțină gratuit, asigurând

confidențialitatea informației, de la întreprinderi, asocieri de întreprinderi, persoane fizice și autorități publice orice documente și informații necesare, inclusiv în format digital, care sunt accesibile și pot fi relevante pentru aplicarea legii, fără a putea invoca protecția secretului de stat, a secretului urmăririi penale, a secretului bancar, a secretului comercial, a secretului fiscal, a secretului profesional (cu excepția secretului profesional prevăzut la art. 55 din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură), a datelor cu caracter personal și a altor informații confidențiale, dacă prezenta lege nu prevede altfel.

(2) Consiliul Concurenței solicită în scris informațiile necesare, indică temeiul juridic și scopul solicitării informațiilor și stabilește un termen rezonabil în care acestea trebuie furnizate, care este de cel puțin 3 zile lucrătoare, precum și specifică sancțiunile prevăzute de lege.

(3) Solicitările de informații trebuie să fie proporționale și să nu oblige întreprinderile și asocierile de întreprinderi să recunoască faptul că au comis o încălcare, acestea fiind obligate să răspundă la întrebări factuale și să furnizeze documente chiar dacă acestea pot fi folosite pentru a stabili împotriva lor sau a altei întreprinderi existența unei încălcări.

(4) Obligația de a furniza informațiile solicitate în numele întreprinderii sau al asocierii de întreprinderi și al autorității publice în cauză revine proprietarilor întreprinderilor ori reprezentanților întreprinderilor, asocierilor de întreprinderi sau autorităților publice, iar în cazul asocierilor care nu au personalitate juridică, obligația îi revine persoanelor autorizate să le reprezinte în temeiul legii sau al statutului. Avocații împuterniciți să acționeze în mod corespunzător vor furniza informațiile în numele clienților lor. Întreprinderile sau asocierile de întreprinderi poartă răspundere pentru neprezentarea informațiilor sau furnizarea informațiilor incomplete, inexacte sau care induc în eroare, în conformitate cu prezenta lege.

Conform art. 54^1 din Legea nr. 183/2012, în scopul exercitării atribuțiilor sale, Consiliul Concurenței are dreptul de a convoca la interviu orice reprezentant împuternicit al întreprinderii, al asocierii de întreprinderi, orice reprezentant legal al autorității publice, precum și orice persoană fizică, în cazul în care un astfel de reprezentant sau o astfel de persoană ar putea deține informații relevante.

(2) În vederea realizării interviului prevăzut la alin. (1), Consiliul Concurenței transmite o solicitare scrisă, prin orice metodă disponibilă și eficientă, întreprinderii, asocierii de întreprinderi, autorității publice sau persoanei fizice, cu indicarea persoanelor ce urmează a fi intervievate, a temeiului juridic, a scopului, a datei și locului desfășurării interviului, precum și a sancțiunilor prevăzute de prezenta lege.

(3) În cazul în care Consiliul Concurenței urmează să intervieveze angajați ai întreprinderilor, ai asocierilor de întreprinderi sau ai autorităților publice supuse

investigației, întreprinderile, asocierile de întreprinderi sau autoritățile publice în cauză vor asigura prezența angajaților săi la interviu.

(4) Interviul poate fi realizat prin orice mijloace, inclusiv prin telefon, video, teleconferință sau alte mijloace electronice. Consiliul Concurenței poate înregistra sub orice formă declarațiile făcute de persoanele intervievate. O copie a înregistrării trebuie pusă la dispoziția persoanei intervievate pentru aprobare, care, în termenul stabilit, poate comunica orice corectare ce trebuie făcută în declarație. Corectările vor fi comunicate în scris.

(5) În cadrul interviului realizat în procesul investigației cazului, pentru prezentarea informației neautentice, incomplete sau neprezentarea informației solicitate, persoanele fizice neangajate la întreprinderea supusă investigației sau persoanele cu funcție de răspundere din cadrul autorităților publice se sancționează în conformitate cu prevederile Codului contravențional.

Potrivit art. 55 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 183/2012, dacă după examinarea preliminară a plângerii se consideră că, în baza informaţiilor prezentate de autorul plângerii şi a celor acumulate pe parcursul examinării preliminare, există temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislaţiei concurenţiale, Plenul Consiliului Concurenţei adoptă o dispoziţie de iniţiere a investigaţiei concurenţiale.

(2) Plenul Consiliului Concurenţei este în drept să dispună din oficiu iniţierea investigaţiei în baza materialelor de care dispune.

Potrivit art. 58 alin. (1) din Legea nr. 183/2012, înainte de adoptarea deciziilor prevăzute la art. 65 alin. (1), Consiliul Concurenţei, în cadrul procedurilor de investigaţie, garantează pe deplin drepturile la apărare ale părţilor în cauză prin acordarea dreptului de a-şi exprima punctul de vedere cu privire la concluziile şi propunerile din raportul de investigaţie, prin asigurarea accesului la dosar şi dreptului la audieri.

Conform art. 2 din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor, în sensul prezentei legi, următoarele noțiuni principale semnifică: *marcă* – orice semn (vizual, sonor, olfactiv, tactil) care servește la individualizarea și deosebirea produselor și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice.

Potrivit art. 3 din Legea nr. 38/2008, drepturile asupra mărcii sunt dobândite şi protejate pe teritoriul Republicii Moldova prin:

a) înregistrare în condiţiile prezentei legi;

b) înregistrare internaţională conform Aranjamentului de la Madrid privind înregistrarea internaţională a mărcilor din 14 aprilie 1891, denumit în continuare Aranjamentul de la Madrid, sau conform Protocolului referitor la Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internaţională a mărcilor din 27 iunie 1989, denumit în continuare Protocolul referitor la Aranjament;

c) recunoaşterea mărcii ca fiind notorie.

Conform art. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor, pot constitui mărci orice semne: a) susceptibile de reprezentare grafică – cuvinte (inclusiv nume de persoane), litere, cifre, desene, culori, combinații de culori, elemente figurative, forme tridimensionale, în special forma produsului sau a ambalajului acestuia, holograme, semne de poziționare.

Potrivit art. 6 din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor, titular al mărcii este persoana fizică sau juridică ori grupul de persoane fizice şi/sau juridice în numele căreia/căruia marca este protejată în conformitate cu prezenta lege. Drepturile dobîndite prin înregistrarea mărcii în Registrul naţional al mărcilor se confirmă prin titlul de protecţie – certificatul de înregistrare a mărcii. Drepturile asupra mărcii pot fi dobîndite individual sau în coproprietate în indiviziune. Modul de utilizare a drepturilor în coproprietate asupra mărcii se stabileşte prin acordul încheiat între coproprietari. În caz contrar, litigiul se soluţionează de instanţa de judecată competentă.

Potrivit art. 9 alin. (1) și (2) din Legea nr. 38/2008, înregistrarea mărcii conferă titularului dreptul exclusiv asupra acesteia. Titularul mărcii este în drept să interzică terţilor să utilizeze în activitatea lor comercială, fără consimţământul său:

a) un semn identic cu marca pentru produse şi/sau servicii identice cu cele pentru care marca este înregistrată;

b) un semn care, din cauza identităţii ori similitudinii cu marca înregistrată şi identităţii ori similitudinii produselor sau serviciilor acoperite de semn şi de marcă, generează riscul de confuzie în percepţia consumatorului; riscul de confuzie include şi riscul de asociere între semn şi marcă;

c) un semn identic ori similar cu marca pentru produse şi/sau servicii diferite de cele pentru care marca este înregistrată cînd aceasta din urmă a dobîndit un renume în Republica Moldova, iar persoana terţă, în urma folosirii semnului, fără motive justificate, profită de caracterul distinctiv ori de renumele mărcii sau le aduce atingere acestora.

(2) În aplicarea alin.(1), titularul mărcii poate cere să fie interzise următoarele acţiuni ale terţilor:

a) aplicarea semnului pe produse sau pe ambalaje, precum şi utilizarea lui în calitate de ambalaj, în cazul mărcilor tridimensionale;

b) oferirea produselor spre comercializare sau comercializarea ori stocarea lor în aceste scopuri sau, după caz, oferirea ori prestarea serviciilor sub acest semn;

c) importul sau exportul produselor sub acest semn;

d) utilizarea semnului pe documentele de afaceri şi în publicitate;

e) multiplicarea, stocarea sau comercializarea semnului în scopurile menţionate la lit.a)–d);

f) utilizarea semnului în reţeaua internet, inclusiv în calitate de nume de domen.

Conform art. 9 alin. (3) din Legea nr. 38/2008, dreptul exclusiv asupra mărcii produce efecte pentru terţi începând cu data publicării în BOPI sau cu data înscrierii în Registrul internaţional a datelor referitoare la înregistrarea mărcii. Totodată, poate fi cerută o despăgubire rezonabilă, în limita prejudiciului cauzat, pentru acele fapte, săvîrşite după publicarea cererii de înregistrare a mărcii, care vor fi interzise după publicarea înregistrării mărcii. Instanţa judecătorească sesizată să se ocupe de cazul respectiv nu poate să decidă în fond atîta timp, cît datele referitoare la înregistrarea mărcii nu au fost publicate.

Potrivit art. 10 din Legea nr. 38/2008, dreptul exclusiv nu se extinde asupra elementelor mărcii care, în conformitate cu prezenta lege, nu pot fi înregistrate independent în calitate de mărci, cum ar fi termenii descriptivi, inclusiv cei cu caracter elogios, precum și asupra elementelor grafice, prezentate prin linii întrerupte sau punctate, cu ajutorul cărora solicitantul indică părțile produsului sau ambalajului care nu sînt revendicate ca părți ale mărcii, cu condiţia folosirii loiale a elementelor menționate şi a respectării intereselor legitime ale titularului mărcii şi ale terţilor.

(1^1) În cazul limitării prevăzute la alin. (1), marca va fi examinată în totalitatea elementelor sale, inclusiv a celor asupra cărora nu se extinde dreptul exclusiv, în scopul stabilirii similitudinii cu alte mărci.

(1^2) Limitarea dreptului exclusiv se poate referi doar la acele categorii de produse şi/sau servicii revendicate în cerere faţă de care elementele mărcii nu pot fi înregistrate independent în calitate de mărci.

(2) Dreptul exclusiv asupra mărcii nu-i permite titularului să interzică unui terţ să utilizeze în activitatea sa industrială sau comercială, în concordanţă cu practicile oneste:

a) propriul său nume sau adresa sa;

b) indicaţiile referitoare la specia, calitatea, cantitatea, destinaţia, valoarea, originea geografică, timpul fabricării produsului sau prestării serviciului, la alte caracteristici ale acestora;

c) marca, în cazul cînd este necesar de a indica destinaţia unui produs şi/sau serviciu, în special în calitate de accesoriu ori de piesă detaşabilă.

Potrivit art. 32 din Legea nr. 105/2003 privind protecţia consumatorilor, consumatorii au dreptul de a fi informaţi, în mod complet, corect şi precis, asupra caracteristicilor produselor şi serviciilor oferite de către agenţii economici astfel încât să aibă posibilitatea de a face o alegere raţională, în conformitate cu interesele lor, între produsele şi serviciile oferite şi să fie în măsură să le utilizeze, potrivit destinaţiei acestora, în deplină securitate.

Conform art. 33 alin. (1) din Legea nr. 105/2003 privind protecţia consumatorilor, informarea consumatorilor despre produsele, serviciile oferite se realizează, în mod obligatoriu, prin elemente de identificare şi prin indicarea caracteristicilor acestora, care se înscriu la vedere şi explicit pe produs, etichetă, ambalaj sau în cartea tehnică, în instrucţiunile de exploatare ori în alte documente de însoţire a produsului, serviciului, după caz, în funcţie de destinaţia acestora. Textul informaţiei va fi lizibil, imprimat cu litere şi caractere distincte pentru consumator.

Conform art. 33 alin. (3) din Legea nr. 105/2003 privind protecţia consumatorilor, producătorul (ambalatorul) trebuie să prezinte informaţii despre denumirea produsului, denumirea şi marca producătorului (sau denumirea importatorului), să indice adresa acestuia (numărul de telefon, după caz), masa/volumul, principalele caracteristici calitative, compoziţia, aditivii folosiţi, eventualele riscuri, modul de utilizare, de manipulare, de depozitare, de conservare sau de păstrare, contraindicaţiile, ţara producătoare, termenul de garanţie, durata de funcţionare, termenul de valabilitate şi data fabricării, în conformitate cu reglementările tehnice şi standardele naţionale în vigoare.

Examinând materialele cauzei în raport cu pretențiile formulate în acțiunea de contencios administrativ, explicațiile participanților la proces, înscrisurile administrate în cadrul procedurii administrative, precum și prevederile legale incidente raportului juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea înaintată de SRL „Călărași Divin” împotriva Consiliului Concurenței, terț SRL „Zolotoi Aist”, privind anularea deciziei nr. 02 din 17 ianuarie 2025 și obligarea autorității publice să inițieze investigația concurențială, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, pentru considerentele ce succed.

În conformitate cu principiile generale ale contenciosului administrativ, controlul judecătoresc asupra activității administrative urmărește verificarea legalității actului administrativ contestat, atât sub aspectul respectării normelor de drept material, cât și sub aspectul respectării normelor de procedură administrativă, fără ca instanța să se substituie autorității publice în exercitarea atribuțiilor discreționare sau a competențelor tehnice pe care legiuitorul i le-a conferit în mod expres.

În speță, obiectul controlului judecătoresc îl constituie decizia Plenului Consiliului Concurenței nr. 02 din 17 ianuarie 2025, prin care a fost respinsă plângerea SRL „Călărași Divin” referitoare la presupusele acțiuni de concurență neloială săvârșite de SRL „Zolotoi Aist”. Prin urmare, instanța urmează să verifice dacă, la adoptarea actului administrativ individual defavorabil, autoritatea publică a acționat în limitele competenței sale legale, a respectat procedura instituită de Legea concurenței nr. 183/2012, a examinat în mod obiectiv și suficient circumstanțele relevante și a aplicat corect normele de drept material incidente.

În acest sens, instanța reține că, potrivit art. 32 alin. (1) și (2), art. 39 și art. 41 din Legea concurenței nr. 183/2012, Consiliul Concurenței este autoritatea publică autonomă, independentă și imparțială, învestită cu atribuții de examinare, investigare și constatare a încălcărilor legislației concurențiale, inclusiv a faptelor de concurență neloială. Totodată, Plenul Consiliului Concurenței dispune de competența legală de a adopta decizii de respingere a plângerilor privind presupusele încălcări ale legislației concurențiale.

Așadar, legiuitorul nu a instituit obligația Consiliului Concurenței de a iniția în mod automat o investigație concurențială la simpla invocare de către o întreprindere a existenței unor practici de concurență neloială, ci a condiționat declanșarea acestei etape procedurale de existența unor temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale, identificate în urma examinării preliminare a plângerii și a informațiilor acumulate de autoritatea de concurență.

Această distincție rezultă cu claritate din coroborarea art. 50, art. 53 și art. 55 din Legea concurenței nr. 183/2012, care instituie două etape procedurale distincte: examinarea preliminară și investigarea propriu-zisă. Prima etapă are drept scop verificarea existenței unor indicii suficiente care să justifice inițierea unei investigații, în timp ce cea de-a doua presupune desfășurarea unor acțiuni investigative complexe, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței încălcării legislației concurențiale.

Prin urmare, examinarea preliminară nu reprezintă o investigație concurențială în sensul deplin al acestei noțiuni și nici nu presupune obligația autorității de a administra toate probele care ar putea fi necesare pentru constatarea definitivă a unei încălcări. Scopul acestei proceduri este de a determina dacă informațiile prezentate de autorul plângerii, coroborate cu cele obținute din oficiu de Consiliul Concurenței, formează un ansamblu factual suficient de consistent pentru a justifica trecerea la etapa investigării. Or, existența unui asemenea prag preliminar nu poate fi confundată cu simpla formulare a unor suspiciuni subiective de către întreprinderea reclamantă și nici cu prezumția că orice asemănare între produsele concurenților constituie, prin ea însăși, o manifestare de concurență neloială.

În acest context, instanța reține că, potrivit art. 49 alin. (2) și (3) din Legea concurenței nr. 183/2012, autorul plângerii trebuie să demonstreze existența unui interes legitim, comportamentul denunțat urmând să afecteze în mod real și direct interesele acestuia, interesul fiind bazat pe un drept prevăzut de legislație. De asemenea, art. 52 alin. (1) din aceeași lege instituie obligația autorului plângerii de a prezenta probe în susținerea faptelor pe care își întemeiază sesizarea.

În speță, instanța constată că SRL „Călărași Divin” a justificat calitatea sa de întreprindere activă pe piața produselor alcoolice și a invocat deținerea unor drepturi asupra unor semne distinctive, inclusiv asupra unei mărci tridimensionale,

susținând că produsul comercializat de SRL „Zolotoi Aist” sub denumirea „CANTEMIR” utilizează un ambalaj susceptibil să creeze confuzie cu produsele proprii comercializate sub denumirea „CĂLĂRAȘI”.

Cu toate acestea, simpla existență a unui drept asupra unei mărci și invocarea unei similitudini între produsele comercializate de două întreprinderi nu determină, în mod automat, incidența normelor privind concurența neloială. Pentru a deveni relevante din perspectiva art. 19 din Legea concurenței nr. 183/2012, faptele invocate trebuie să fie de natură să creeze o confuzie cu întreprinderea, produsele sau activitatea economică a concurentului, iar modalitatea de realizare a acestora trebuie să se circumscrie uneia dintre ipotezele normative expres prevăzute de lege.

Prin urmare, sarcina autorului plângerii nu se limitează la prezentarea unor imagini comparative ale produselor, ci presupune identificarea unor elemente concrete care să permită aprecierea existenței unei aparențe de imitare nelegitimă, a unei utilizări susceptibile să creeze confuzie ori a unei conduite comerciale contrare uzanțelor oneste.

Instanța subliniază că art. 19 din Legea concurenței nr. 183/2012 nu instituie o interdicție generală asupra utilizării unor soluții estetice asemănătoare în comercializarea produselor aparținând aceleiași categorii. Norma juridică urmărește să sancționeze acele conduite care, prin natura și modalitatea lor concretă de manifestare, sunt susceptibile să creeze confuzie în mediul concurențial și să aducă atingere intereselor legitime ale concurentului.

Astfel, pentru aplicarea art. 19 lit. a), este necesară existența unei folosiri ilegale, integrale sau parțiale, a unei mărci, embleme de deservire, denumiri de firmă, a unui desen sau model industrial ori a altui obiect al proprietății industriale, într-o manieră aptă să genereze confuzie cu elementele utilizate în mod legal de o altă întreprindere.

În ceea ce privește art. 19 lit. b), legiuitorul sancționează copierea ilegală a formei, ambalajului și/sau aspectului exterior al produsului unei întreprinderi și plasarea produsului respectiv pe piață, cu condiția ca această conduită să fi adus sau să poată aduce atingere intereselor legitime ale concurentului.

Prin urmare, nu orice coincidență de ordin cromatic, grafic, ornamental sau formal poate fi calificată drept copiere ilegală. Este necesară identificarea unui ansamblu de elemente distinctive care, apreciate în contextul comercial concret, să permită concluzia că întreprinderea reclamată a preluat în mod nelegitim elemente caracteristice produsului concurentului, depășind limitele asemănărilor obișnuite sau ale soluțiilor estetice utilizate în mod curent pe piață.

Totodată, instanța reține că art. 19 alin. (2) din Legea concurenței nr. 183/2012 exclude din sfera de aplicare a acestei norme caracteristicile produsului determinate exclusiv de funcția tehnică pe care o îndeplinesc. Această dispoziție confirmă că protecția oferită de legislația concurențială nu poate fi extinsă asupra

unor elemente care, prin natura lor, sunt determinate de necesități tehnice, funcționale sau de utilizare obișnuită a produsului.

Raportând aceste dispoziții la circumstanțele cauzei, instanța constată că reclamanta și-a întemeiat în esență plângerea pe asemănările vizuale dintre sticlele produselor „CĂLĂRAȘI Divin" și „CANTEMIR Divin", invocând forma recipientelor, paleta cromatică, fonturile, dispunerea textului și elementele decorative ale etichetelor.

În susținerea acestor afirmații, reclamanta a prezentat inclusiv analiza comparativă efectuată la 07 octombrie 2024 de Consiliul de administrație al Uniunii Designerilor din Republica Moldova, potrivit căreia produsele examinate ar prezenta multiple trăsături comune, iar asemănările ar putea determina consumatorii să perceapă produsele ca fiind interconectate sau ca făcând parte din aceeași categorie comercială, dar comercializate sub mărci diferite.

Instanța apreciază că acest înscris constituie un element probator care putea fi luat în considerare în cadrul examinării preliminare, însă concluziile sale nu au caracter obligatoriu pentru autoritatea de concurență și nici nu pot fi considerate suficiente, prin ele însele, pentru a demonstra existența unei conduite de concurență neloială.

Astfel, analiza Uniunii Designerilor reprezintă o apreciere profesională din perspectiva designului și a elementelor vizuale ale produselor. Or, obiectul examinării de către Consiliul Concurenței nu îl constituie exclusiv asemănarea estetică dintre două obiecte, ci existența unei conduite comerciale care întrunește elementele constitutive ale unei practici de concurență neloială, astfel cum aceasta este definită de art. 4 și reglementată de art. 19 din Legea concurenței.

Mai mult, concluzia potrivit căreia anumite caracteristici vizuale sunt asemănătoare nu echivalează cu demonstrarea faptului că produsul SRL „Zolotoi Aist" a fost copiat ilegal de la reclamantă. Similitudinea constituie un element care trebuie analizat în contextul tuturor caracteristicilor produselor, al elementelor distinctive, al modului de prezentare pe piață și al percepției consumatorului relevant.

Suplimentar, afirmația potrivit căreia asemănările ar putea genera confuzie nu este însoțită, în materialele prezentate instanței, de elemente concrete care să demonstreze manifestarea efectivă a unui asemenea risc în circuitul comercial, precum reclamații ale consumatorilor, confuzii în procesul de achiziționare, solicitări adresate comercianților în legătură cu originea produselor sau alte împrejurări obiective care să confirme că asemănările invocate sunt de natură să afecteze percepția consumatorului.

Instanța precizează că lipsa unor cazuri efective de confuzie nu exclude, în sine, aplicabilitatea art. 19 din Legea concurenței, deoarece norma se referă și la acțiuni care sunt de natură să creeze confuzie. Cu toate acestea, riscul de confuzie

trebuie să fie unul obiectiv, real și rezonabil, rezultat din caracteristicile concrete ale produselor și din condițiile în care acestea sunt prezentate și comercializate, și nu unul pur ipotetic, dedus exclusiv din aprecierea subiectivă a concurentului.

În acest sens, instanța acordă relevanță și solicitării formulate de Consiliul Concurenței prin scrisoarea nr. CNP-05/227-1596 din 14 noiembrie 2024, prin care reclamantei i-au fost solicitate probe suplimentare privind riscul de confuzie dintre produsele „CĂLĂRAȘI” și „CANTEMIR”, inclusiv eventuale reclamații ale clienților, informații privind producătorul sticlei și un sondaj de opinie.

Prin această solicitare, autoritatea nu a impus reclamantei o probă unică sau exclusivă, ci a urmărit obținerea unor informații relevante pentru verificarea caracterului obiectiv al suspiciunilor formulate. Solicitarea unor reclamații ale clienților, a informațiilor privind proveniența ambalajului și a unui sondaj de opinie reprezintă modalități rezonabile de verificare a existenței unei eventuale confuzii, fără ca acestea să constituie condiții cumulative și obligatorii pentru admiterea unei plângeri de concurență neloială. Or, obligația autorității de a examina plângerea în mod obiectiv și imparțial nu exonerează autorul acesteia de obligația de a prezenta elemente factuale care să susțină acuzațiile formulate. Această concluzie rezultă din coroborarea art. 49 alin. (2) și (3) cu art. 51 și art. 52 din Legea concurenței nr. 183/2012.

Instanța reține, de asemenea, că SRL „Călărași Divin” a prezentat observații și acte suplimentare la 20 noiembrie 2024, iar ulterior, la 13 ianuarie 2025, a formulat observații motivate împotriva concluziilor preliminare comunicate de Consiliul Concurenței la 02 ianuarie 2025. Prin urmare, reclamantei i-a fost oferită posibilitatea efectivă de a-și completa argumentele, de a combate concluziile preliminare ale autorității și de a prezenta probele pe care le considera pertinente pentru susținerea existenței unei conduite de concurență neloială.

Sub acest aspect, instanța constată că procedura desfășurată de Consiliul Concurenței a respectat garanțiile instituite de art. 53 alin. (3) din Legea concurenței nr. 183/2012. Autoritatea a comunicat reclamantei concluzia preliminară privind lipsa unor temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale, a indicat motivele care au determinat această apreciere și i-a acordat posibilitatea de a-și expune în scris punctul de vedere.

Ulterior examinării observațiilor formulate, Consiliul Concurenței a adoptat decizia de respingere a plângerii, în temeiul art. 53 alin. (5) lit. a) din Legea concurenței, considerând că obiecțiile prezentate nu sunt de natură să conducă la o altă evaluare a plângerii.

Instanța apreciază că această succesiune procedurală corespunde mecanismului legal instituit de legiuitor și nu relevă, prin ea însăși, o încălcare a dreptului reclamantei la o examinare efectivă a sesizării.

Mai mult, faptul că reclamanta nu este de acord cu aprecierea autorității asupra relevanței probelor prezentate nu poate constitui un temei suficient pentru anularea actului administrativ contestat. Controlul judecătoresc nu poate fi transformat într-o nouă examinare a oportunității inițierii investigației, în lipsa identificării unor erori de fapt, a unor aprecieri vădit irezonabile sau a unei aplicări greșite a normelor juridice incidente.

Instanța reține și concluziile din Raportul de expertiză extrajudiciară nr. 2151–2156 din 17 decembrie 2024, întocmit de experții judiciari Cechin Tatiana, Vozian Viorica și Vition Marina. Potrivit concluziilor acestui raport, produsele „Călărași Divin" și „Cantemir Divin" nu pot fi percepute ca similare în context comercial, întrucât, din punct de vedere fonetic, lingvistic și semantic, denumirile sunt distincte, iar produsele prezentate la expertiză se percep în segmente separate datorită simbolisticii, designului și mesajului cultural distinct. De asemenea, experții au constatat că anumite similitudini vizuale și cromatice aparente nu influențează percepția diferită a produselor de către consumatori.

Instanța subliniază că raportul de expertiză extrajudiciară nu are valoarea unei decizii obligatorii pentru Consiliul Concurenței și nici nu înlocuiește analiza juridică pe care autoritatea este obligată să o efectueze. Totuși, acesta constituie un mijloc de probă pertinent, care putea fi utilizat în cadrul examinării preliminare pentru aprecierea caracteristicilor produselor și a posibilității ca acestea să fie percepute ca provenind de la aceeași întreprindere sau de la întreprinderi aflate într-o legătură economică.

Instanța reține că raportul nu s-a limitat la compararea denumirilor comerciale, ci a avut ca obiect și percepția produselor prezentate fizic la examinare, inclusiv sub aspectul simbolisticii, designului și mesajului cultural transmis prin prezentarea lor comercială.

Este adevărat că riscul de confuzie în materia concurenței neloiale nu se reduce la similitudinea fonetică sau semantică a denumirilor, putând rezulta și din asemănarea ambalajului ori a aspectului exterior al produsului. Cu toate acestea, concluziile experților constituie un element relevant pentru aprecierea ansamblului caracteristicilor distinctive ale produselor și nu pot fi înlăturate doar prin invocarea unei analize profesionale diferite asupra designului sticlelor.

În aprecierea riscului de confuzie, instanța consideră necesar să se pornească de la percepția consumatorului mediu al produselor respective, care este în mod obișnuit informat și suficient de atent și avizat, fără a i se pretinde un nivel de analiză tehnică sau artistică specific unui specialist în design.

Totodată, percepția consumatorului trebuie apreciată prin raportare la impresia de ansamblu creată de produs, și nu prin izolarea artificială a unor elemente grafice sau cromatice. Consumatorul nu analizează în mod obișnuit

fiecare detaliu al ambalajului, ci reține impresia generală, elementele distinctive și informațiile care îi permit să identifice originea comercială a produsului.

În speță, denumirile „CĂLĂRAȘI” și „CANTEMIR” prezintă diferențe fonetice, grafice și semantice evidente, fiind susceptibile să fie percepute ca elemente verbale distincte. Aceste denumiri constituie elemente importante de identificare a produselor și contribuie la diferențierea originii lor comerciale.

De asemenea, potrivit concluziilor raportului de expertiză, produsele prezentate au simbolistică și mesaje culturale distincte, împrejurare care susține concluzia că asemănările vizuale invocate nu sunt suficiente, în contextul probator examinat, pentru a genera o suspiciune rezonabilă de confuzie cu privire la originea comercială a produselor.

Instanța nu ignoră faptul că produsele aparțin aceleiași categorii comerciale, fiind divinuri comercializate în recipiente de sticlă cu volum de 0,5 litri. Totuși, apartenența la aceeași categorie de produse și utilizarea unor recipiente cu caracteristici generale asemănătoare nu sunt suficiente pentru a demonstra existența unei conduite ilicite, în lipsa unor elemente suplimentare care să indice preluarea nelegitimă a particularităților distinctive ale produsului concurentului.

În același timp, instanța reține că raportul de expertiză a fost efectuat asupra unor exemplare concrete ale produselor, astfel încât concluziile sale trebuie apreciate în limitele obiectului expertizat. Aceste concluzii nu pot fi extinse automat asupra tuturor variantelor de ambalaj, etichetelor sau materialelor publicitare utilizate de întreprinderi în alte perioade. Cu toate acestea, în limitele obiectului plângerii și ale materialului probator administrat în procedura preliminară, raportul constituie un element relevant care susține concluzia autorității privind insuficiența indiciilor de confuzie.

În continuare, instanța urmează să examineze argumentul reclamantei întemeiat pe existența mărcii tridimensionale nr. 37410 și pe pretinsa încălcare a drepturilor exclusive asupra formei recipientului utilizat pentru comercializarea produsului „CĂLĂRAȘI Divin”.

Potrivit art. 2 și art. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor, pot constitui mărci inclusiv formele tridimensionale, în special forma produsului sau a ambalajului acestuia. Conform art. 6 și art. 9 din aceeași lege, înregistrarea mărcii conferă titularului un drept exclusiv, care îi permite să interzică terților utilizarea fără consimțământ a unui semn identic sau similar, în condițiile prevăzute de lege.

Prin urmare, instanța recunoaște că forma tridimensională a ambalajului poate constitui obiect al protecției juridice și că titularul unei asemenea mărci poate beneficia de drepturile exclusive conferite prin înregistrare. Cu toate acestea, existența unui certificat de înregistrare a unei mărci tridimensionale nu determină automat concluzia că orice utilizare a unui recipient cu o configurație generală

asemănătoare constituie o încălcare a drepturilor titularului sau un act de concurență neloială.

Pentru stabilirea unei asemenea încălcări trebuie analizate reprezentarea grafică a mărcii înregistrate, întinderea protecției conferite, elementele distinctive revendicate, eventualele limitări ale dreptului exclusiv, precum și gradul de similitudine dintre semnul protejat și cel utilizat de terț. Or, protecția unei mărci tridimensionale nu poate fi interpretată extensiv, astfel încât să confere titularului un monopol asupra oricărei forme de recipient utilizate în comercializarea produselor din aceeași categorie, indiferent de particularitățile concrete ale acestuia.

În acest sens, art. 10 din Legea nr. 38/2008 stabilește limitele dreptului exclusiv, prevăzând că acesta nu se extinde asupra elementelor mărcii care nu pot fi înregistrate independent, precum și asupra anumitor elemente descriptive sau funcționale, în condițiile stabilite de lege.

Totodată, art. 10 alin. (1^1) impune examinarea mărcii în totalitatea elementelor sale în scopul stabilirii similitudinii cu alte mărci, chiar și atunci când unele componente nu beneficiază de protecție exclusivă.

În consecință, analiza pretinsei încălcări nu poate fi redusă la identificarea unor asemănări generale ale recipientelor, ci trebuie să vizeze caracterul distinctiv al formei protejate și capacitatea acesteia de a individualiza originea comercială a produsului.

Mai mult, instanța reține că *protecția drepturilor asupra mărcilor și protecția împotriva concurenței neloiale constituie mecanisme juridice distincte*, care, deși pot avea un obiect comun sau complementar, nu se confundă sub aspectul condițiilor de aplicare și al consecințelor juridice.

Astfel, eventualele pretenții privind încălcarea dreptului exclusiv asupra mărcii tridimensionale trebuie analizate prin prisma condițiilor și limitelor instituite de Legea nr. 38/2008, în timp ce aplicarea art. 19 din Legea concurenței presupune identificarea unei conduite comerciale care creează sau este de natură să creeze confuzie cu întreprinderea, produsele ori activitatea economică a concurentului.

Prin urmare, simpla invocare a certificatului de înregistrare a mărcii tridimensionale nr. 37410 nu dispensează reclamanta de obligația de a demonstra existența unor indicii privind conduita de copiere ilegală și caracterul potențial prejudiciabil al acesteia, în sensul art. 19 lit. b) din Legea concurenței.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 19 lit. a), instanța constată că reclamanta nu a demonstrat, prin elemente concrete suficiente pentru etapa examinării preliminare, existența unei utilizări ilegale de către SRL „Zolotoi Aist” a mărcii, emblemei, desenului sau modelului industrial aparținând SRL „Călărași

Divin”, într-o manieră susceptibilă să creeze confuzie asupra originii comerciale a produselor.

Utilizarea denumirii „CANTEMIR” în calitate de element verbal distinctiv al produsului, precum și existența unor particularități proprii de prezentare a acestuia constituie împrejurări care trebuie luate în considerare la aprecierea caracterului susceptibil de confuzie al produselor.

În acest context, instanța consideră relevant și faptul că materialele dosarului administrativ nu relevă existența unor elemente suficiente care să indice că SRL „Zolotoi Aist” ar fi utilizat în mod direct semnul verbal „CĂLĂRAȘI” sau un semn verbal suficient de apropiat pentru a crea o asociere comercială nejustificată între cele două întreprinderi.

Cu privire la argumentele reclamantei referitoare la existența pe piață a produselor „CANTEMIR” și la circulația comercială a acestora, instanța reține că răspunsul administratorului interimar al Î.S. „CMAC”, nr. 16-01/402 din 05 septembrie 2024, confirmă emiterea certificatului de conformitate nr. OCpr-001 11 A012192-24 din 08 iulie 2024 pentru produsul divin comercializat sub semnul „CANTEMIR”, solicitant și producător fiind Î.C.S. Fabrica de vinuri și coniacuri „ЗОЛОТОЙ АИСТ” S.R.L.

De asemenea, informația comunicată de Serviciul Vamal prin scrisoarea nr. 28-07/11563 din 13 septembrie 2024 confirmă existența unor operațiuni de import/export privind mărfuri marcate cu semnul „CANTEMIR”, respectiv divin, brandy și vin din struguri, în perioadele indicate în răspunsul autorității vamale.

Cu toate acestea, asemenea informații confirmă, în esență, existența produselor și circulația lor comercială, fără a demonstra că ambalajele respective au fost copiate ilegal de la reclamantă ori că produsele sunt susceptibile să creeze confuzie cu produsele acesteia.

În mod similar, certificatul de conformitate atestă existența unei evaluări de conformitate pentru produsul identificat, în limitele obiectului și valabilității certificatului, dar nu constituie o confirmare a legalității utilizării unei mărci din perspectiva legislației concurențiale și nici nu exclude, prin el însuși, posibilitatea unei eventuale încălcări a drepturilor de proprietate intelectuală.

Prin urmare, instanța apreciază că aceste înscrisuri au fost corect tratate ca informații referitoare la existența și comercializarea produsului, însă nu pot fundamenta, fără alte probe, concluzia existenței unei conduite de concurență neloială.

Referitor la informația prezentată de Serviciul Vamal, instanța reține că autoritatea vamală a precizat expres că nu poate furniza date privind agenții economici care au realizat operațiunile de import/export, în temeiul art. 8 alin. (1) din Codul vamal. În consecință, din acest răspuns nu poate fi dedusă identitatea unor operatori economici, volumul concret al mărfurilor comercializate,

distribuirea lor pe piață sau existența unei confuzii în rândul consumatorilor. Astfel, datele vamale respective nu constituie o probă directă a pretinsei conduite ilicite și nici nu permit stabilirea unei legături cauzale între asemănările invocate de reclamantă și eventualele efecte negative asupra activității sale economice.

În continuare, instanța reține că reclamanta a invocat și incidența art. 18 din Legea concurenței nr. 183/2012, referitor la deturnarea clientelei concurentului prin inducerea în eroare a consumatorului cu privire la natura, modul și locul de fabricare, caracteristicile principale, utilizarea, cantitatea sau prețul produsului.

Totuși, pentru aplicarea acestei norme este necesară identificarea unei conduite susceptibile să inducă în eroare consumatorul cu privire la unul dintre elementele esențiale enumerate de legiuitor, conduită care să fie de natură să determine deturnarea clientelei concurentului.

În speță, simpla asemănare a unor elemente vizuale ale ambalajelor nu demonstrează, în mod automat, că publicul consumator este indus în eroare cu privire la natura, originea, modul de fabricare sau caracteristicile produsului „CANTEMIR”. Dimpotrivă, diferențele dintre denumirile comerciale, precum și concluziile raportului de expertiză privind percepția distinctă a produselor constituie elemente care nu permit, în stadiul examinării preliminare, formularea unei suspiciuni rezonabile privind inducerea în eroare a consumatorilor în sensul art. 18 din lege.

Totodată, instanța subliniază că noțiunea de deturnare a clientelei presupune mai mult decât simpla existență a unei concurențe directe între două întreprinderi sau comercializarea unor produse asemănătoare. Este necesară identificarea unui comportament comercial neloial, susceptibil să influențeze decizia de cumpărare prin transmiterea unor informații false, inexacte ori înșelătoare sau prin crearea unei percepții eronate asupra produsului.

În materialele examinate nu se identifică probe concrete care să ateste că SRL „Zolotoi Aist” ar fi prezentat produsul „CANTEMIR” ca fiind fabricat de SRL „Călăraşi Divin”, că ar fi creat aparența unei legături comerciale între întreprinderi sau că ar fi transmis consumatorilor informații susceptibile să îi determine să achiziționeze produsul sub o reprezentare eronată asupra originii sale.

În acest context, instanța consideră necesar să delimiteze protecția intereselor comerciale legitime ale întreprinderilor de dreptul acestora de a desfășura activități concurențiale în condiții de egalitate. Legislația concurențială nu are drept scop eliminarea concurenței dintre întreprinderi și nici împiedicarea utilizării unor soluții de prezentare comercială care nu sunt protejate în mod exclusiv, ci asigurarea unui cadru concurențial bazat pe corectitudine, transparență și respectarea drepturilor legitime ale participanților la piață.

În același sens, dispozițiile art. 32 și art. 33 din Legea nr. 105/2003 privind protecția consumatorilor, consacră dreptul consumatorilor de a primi informații complete, corecte și precise despre produsele oferite și obligația producătorilor de a asigura identificarea corespunzătoare a acestora. Instanța constată că aceste dispoziții urmăresc asigurarea transparenței informaționale și permit consumatorului să identifice produsul, producătorul și caracteristicile sale esențiale. Totuși, eventuala respectare a cerințelor de informare nu exclude, în mod absolut, posibilitatea existenței unei concurențe neloiale prin copierea ambalajului, după cum nici simpla invocare a unor asemănări vizuale nu demonstrează încălcarea normelor de protecție a consumatorilor.

Prin urmare, normele privind protecția consumatorilor nu pot substitui condițiile specifice de aplicare a art. 18 și art. 19 din Legea concurenței, fiecare dintre aceste reglementări având propriul obiect de protecție și propriile elemente constitutive.

Instanța mai reține că, potrivit art. 52 alin. (3) din Legea concurenței nr. 183/2012, sarcina probei încălcării legislației concurențiale revine Consiliului Concurenței. Această regulă este aplicabilă în procedura de examinare a presupuselor cazuri de încălcare a legislației concurențiale și trebuie interpretată sistematic cu dispozițiile art. 49, art. 51 și art. 52 alin. (1) din aceeași lege.

Astfel, faptul că autorul plângerii are obligația de a prezenta probe în susținerea faptelor invocate nu înseamnă că acesta trebuie să demonstreze în mod definitiv existența încălcării încă din etapa preliminară. Totuși, această obligație presupune prezentarea unui substrat factual suficient de concret, care să permită autorității identificarea unei probleme reale de concurență și evaluarea existenței unor temeiuri rezonabile pentru inițierea investigației.

La rândul său, Consiliul Concurenței nu este ținut să inițieze o investigație doar pentru a verifica dacă suspiciunile generale ale autorului plângerii ar putea fi confirmate printr-o cercetare aprofundată. O asemenea interpretare ar lipsi de conținut procedura examinării preliminare și ar transforma investigația într-o etapă obligatorie pentru orice sesizare, indiferent de consistența probelor prezentate.

Or, art. 53 alin. (2) și art. 55 alin. (1) din Legea concurenței stabilesc expres că inițierea investigației este condiționată de existența unor temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale.

În acest sens, noțiunea de „temeiuri rezonabile” presupune existența unor indicii obiective și verificabile, care, apreciate în ansamblu, justifică în mod rațional suspiciunea privind săvârșirea unei încălcări. Nu este necesar ca toate elementele încălcării să fie deja demonstrate, însă trebuie să existe o bază factuală suficientă pentru a distinge o suspiciune plauzibilă de o simplă afirmație sau presupunere.

Raportând acest standard la materialele dosarului administrativ, instanța constată că autoritatea a avut la dispoziție atât argumentele reclamantei, cât și explicațiile întreprinderii reclamate, înscrisurile referitoare la certificarea produsului, informațiile comunicate de Serviciul Vamal, analiza Uniunii Designerilor și raportul de expertiză extrajudiciară. Prin urmare, concluzia autorității nu a fost formulată în lipsa unei examinări a situației de fapt, ci în urma evaluării unor informații provenite din surse diferite, care au fost apreciate prin raportare la condițiile legale de calificare a unei conduite drept concurență neloială.

Instanța observă că autoritatea a solicitat informații atât de la reclamantă, cât și de la întreprinderea reclamată, inclusiv date privind producerea și comercializarea produsului „CANTEMIR”, precum și informații despre contractul de achiziționare a ambalajului de la producătorul „Fabrica de sticlă”.

Aceste demersuri denotă preocuparea Consiliului Concurenței de a clarifica circumstanțele relevante pentru soluționarea plângerii și de a verifica atât susținerile autorului sesizării, cât și explicațiile întreprinderii reclamate.

Faptul că autoritatea a solicitat informații referitoare la proveniența ambalajului este relevant inclusiv pentru aprecierea acuzației de copiere ilegală, întrucât aceasta presupune analiza originii și a modului de utilizare a elementelor de prezentare comercială. Totuși, simpla existență a unui contract de achiziționare a sticlelor de la un producător nu este suficientă pentru a demonstra, prin ea însăși, nici legalitatea, nici ilegalitatea utilizării ambalajului. Această împrejurare trebuie coroborată cu celelalte elemente ale cauzei.

În consecință, instanța nu consideră că simpla solicitare sau obținere a unor informații de la întreprinderea reclamată ar fi fost suficientă pentru a confirma sau infirma existența unei încălcări, însă apreciază că ansamblul demersurilor întreprinse de autoritate corespunde scopului examinării preliminare.

Sub aspectul respectării dreptului la apărare, instanța constată că reclamantei i-a fost comunicată concluzia preliminară a Consiliului Concurenței prin scrisoarea nr. CNP-05/01-03 din 02 ianuarie 2025, fiindu-i acordată posibilitatea de a formula observații motivate. Reclamanta a exercitat acest drept la 13 ianuarie 2025, iar ulterior, la 17 ianuarie 2025, Plenul Consiliului Concurenței a adoptat decizia contestată. Prin urmare, nu se constată că autoritatea ar fi lipsit reclamanta de posibilitatea de a-și expune poziția sau de a combate argumentele care au stat la baza concluziei preliminare.

Instanța apreciază că obligația autorității de a examina observațiile formulate nu echivalează cu obligația de a le accepta și nici cu obligația de a iniția investigația în cazul în care autorul plângerii nu este de acord cu evaluarea preliminară. Dimpotrivă, mecanismul instituit de art. 53 alin. (5) din Legea concurenței presupune tocmai posibilitatea autorității de a menține concluzia inițială, în cazul în care obiecțiile prezentate nu sunt de natură să modifice

aprecierea asupra existenței temeiurilor rezonabile. Prin urmare, simplul fapt că observațiile reclamantei nu au determinat o soluție favorabilă acesteia nu poate fi calificat drept o încălcare a dreptului la apărare sau o examinare formală a plângerii.

Instanța mai reține că art. 53 alin. (8) din Legea concurenței conferă Consiliului Concurenței dreptul de a solicita autorului plângerii informații complementare pentru a determina necesitatea inițierii unei investigații. Această dispoziție confirmă caracterul activ al examinării preliminare, dar nu instituie obligația autorității de a desfășura o investigație exhaustivă și nici de a administra toate probele care ar putea deveni relevante într-o procedură de investigare.

În ceea ce privește argumentele referitoare la necesitatea efectuării unor interviuri, solicitării unor informații suplimentare sau administrării altor probe în temeiul art. 54 și art. 54[1] din Legea concurenței, instanța reține că aceste dispoziții instituie instrumente procedurale aflate la dispoziția Consiliului Concurenței pentru exercitarea atribuțiilor sale. Dreptul autorității de a solicita informații și de a convoca persoane la interviu nu echivalează cu obligația de a utiliza în mod cumulativ toate aceste instrumente în fiecare procedură de examinare preliminară. Alegerea mijloacelor procedurale trebuie să fie determinată de natura faptelor sesizate, de informațiile deja disponibile și de relevanța probelor suplimentare pentru stabilirea existenței temeiurilor rezonabile de investigare.

În lipsa unor indicii concrete că anumite informații esențiale au fost ignorate în mod arbitrar sau că autoritatea a refuzat nejustificat administrarea unor probe determinante, instanța nu poate concluziona că neutilizarea tuturor instrumentelor prevăzute de art. 54 și art. 54[1] constituie, prin ea însăși, o încălcare a procedurii administrative.

În aceeași ordine de idei, instanța consideră necesar să sublinieze că etapa examinării preliminare nu poate fi transformată într-o procedură de investigare anticipată, cu administrarea integrală a probatoriului specific unei investigații concurențiale. O asemenea abordare ar conduce la golirea de conținut a art. 50 și art. 55 din Legea concurenței și ar crea o obligație generală pentru Consiliul Concurenței de a investiga orice litigiu comercial în care una dintre întreprinderi invocă existența unor asemănări între produsele concurentului.

Or, Consiliul Concurenței nu este o instanță de soluționare a tuturor diferendelor comerciale dintre întreprinderi și nici o autoritate chemată să garanteze exclusivitatea asupra unor soluții estetice care nu beneficiază de protecție juridică. Competența sa intervine atunci când sunt întrunite condițiile prevăzute de legislația concurențială, iar comportamentul denunțat prezintă caracteristicile unei practici anticoncurențiale sau de concurență neloială.

În speță, instanța constată că reclamanta a prezentat un dezacord substanțial cu privire la aprecierea asemănărilor dintre produse, însă nu a demonstrat că

evaluarea autorității ar fi fost rezultatul unei interpretări vădit eronate a art. 18 și art. 19 din Legea concurenței sau al ignorării unor împrejurări determinante pentru soluționarea plângerii.

Faptul că o altă instituție sau un alt specialist a formulat o concluzie diferită în privința asemănărilor vizuale nu determină automat ilegalitatea deciziei Consiliului Concurenței. În materia concurenței neloiale, aprecierea trebuie să fie una globală, care să ia în considerare atât particularitățile produselor, cât și capacitatea acestora de a crea o asociere eronată în percepția consumatorului.

În acest sens, instanța constată că analiza Uniunii Designerilor și raportul de expertiză extrajudiciară nu sunt în mod necesar incompatibile sub toate aspectele lor. Prima a evidențiat existența unor asemănări de ordin vizual și estetic, în timp ce raportul de expertiză a examinat inclusiv percepția distinctă a produselor în contextul comercial, luând în considerare simbolistica și mesajul cultural al acestora. Prin urmare, simpla existență a unor asemănări estetice nu contrazice concluzia că produsele pot fi diferențiate de consumatori în condițiile concrete ale comercializării lor.

Instanța reține și faptul că protecția consumatorului nu presupune eliminarea oricărei posibilități de asemănare între produsele concurenților, ci prevenirea situațiilor în care consumatorul este determinat să adopte o decizie comercială în baza unei percepții eronate asupra originii, caracteristicilor sau identității produsului.

În ceea ce privește principiul libertății concurenței, acesta presupune că întreprinderile au dreptul de a-și desfășura activitatea economică și de a-și prezenta produsele pe piață, cu respectarea drepturilor exclusive ale altor întreprinderi și a regulilor privind concurența loială. Nu poate fi admisă însă extinderea artificială a drepturilor exclusive ale unei întreprinderi asupra unor elemente generale de prezentare a produselor, în lipsa unei delimitări clare a obiectului protecției și a unei demonstrații privind conduita ilicită a concurentului.

În acest context, instanța consideră că trebuie făcută distincție între protecția juridică a mărcii ca semn distinctiv și protecția împotriva imitării ambalajului. Prima urmărește protejarea funcției de identificare a originii comerciale, în timp ce cea de-a doua vizează prevenirea preluării ilegale a elementelor distinctive ale produsului concurentului, atunci când o asemenea preluare este aptă să producă o confuzie și să afecteze interesele legitime ale acestuia.

Prin urmare, existența unui drept exclusiv asupra unei mărci nu conduce automat la constatarea unei încălcări a art. 19 lit. b), după cum existența unor asemănări ale ambalajului nu demonstrează automat încălcarea art. 9 din Legea nr. 38/2008.

În măsura în care reclamanta consideră că drepturile sale exclusive asupra mărcii tridimensionale au fost încălcate, aceasta beneficiază de mijloacele juridice

de protecție prevăzute de legislația proprietății industriale, însă utilizarea mecanismului concurențial presupune întrunirea distinctă a condițiilor stabilite de Legea nr. 183/2012.

Instanța reține că o eventuală încălcare a drepturilor de proprietate industrială poate constitui, în circumstanțe concrete, un indiciu relevant pentru existența unei practici de concurență neloială, însă nu orice litigiu privind utilizarea unui semn sau a unui ambalaj se transformă automat într-un caz de concurență neloială.

În acest sens, legiuitorul a instituit prin art. 14 și art. 19 din Legea concurenței un mecanism special de protecție împotriva conduitei comerciale contrare uzanțelor oneste, iar aplicarea acestuia presupune o evaluare autonomă a condițiilor legale.

Referitor la notificarea prealabilă adresată de reclamantă SRL „Zolotoi Aist", prin care s-a solicitat încetarea producerii, comercializării, importului, exportului și distribuirii produselor „CANTEMIR", precum și retragerea acestora din circuitul comercial, instanța constată că expedierea unei asemenea notificări reprezintă exercitarea unui demers extrajudiciar de protecție a intereselor comerciale ale reclamantei.

Totuși, notificarea respectivă reflectă poziția unilaterală a SRL „Călărași Divin" asupra existenței unei pretinse încălcări și nu constituie, prin ea însăși, o probă a caracterului ilegal al conduitei întreprinderii terțe. În lipsa unor elemente obiective suplimentare, simpla formulare a unei somații și neconfirmarea executării tuturor solicitărilor formulate nu pot determina concluzia existenței unei practici de concurență neloială.

Instanța apreciază că o interpretare contrară ar permite unei întreprinderi să determine, prin simpla notificare a concurentului, caracterul ilicit al unei conduite comerciale și ar transforma poziția unilaterală a titularului unui interes economic într-un criteriu de calificare juridică a comportamentului altui operator.

În ceea ce privește criticile referitoare la motivarea deciziei contestate, instanța reține că obligația motivării actului administrativ presupune expunerea circumstanțelor de fapt și de drept care au determinat soluția adoptată, astfel încât destinatarul să poată înțelege raționamentul autorității și să poată exercita în mod efectiv dreptul la contestare.

În speță, din succesiunea actelor administrative rezultă că autoritatea a identificat obiectul plângerii, a solicitat informații și documente de la ambele întreprinderi, a examinat materialele prezentate, a comunicat concluzia preliminară și a oferit reclamantei posibilitatea de a formula observații.

Ulterior, prin decizia nr. 02 din 17 ianuarie 2025, Plenul Consiliului Concurenței a respins plângerea, reținând lipsa unor temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea art. 19 lit. a) și b) din Legea concurenței.

Prin urmare, soluția autorității se înscrie în mecanismul instituit de art. 53 alin. (5) lit. a) din Legea concurenței, iar reclamanta a avut posibilitatea să cunoască motivele care au determinat respingerea sesizării și să le supună controlului judecătoresc.

Instanța reține că motivarea unui act administrativ nu trebuie să reproducă în mod exhaustiv toate argumentele formulate de autorul plângerii și nici să răspundă separat fiecărei afirmații secundare, fiind suficient ca din conținutul actului și din contextul procedural să rezulte raționamentul esențial care a determinat soluția adoptată.

Totodată, instanța nu identifică elemente care să demonstreze că autoritatea ar fi urmărit un scop străin competențelor sale legale, ar fi acționat în mod părtinitor în favoarea întreprinderii reclamate sau ar fi utilizat criterii discriminatorii în examinarea plângerii.

În această ordine de idei, trebuie subliniat că simpla nemulțumire a reclamantei față de rezultatul examinării administrative nu este echivalentă cu ilegalitatea actului contestat. Pentru anularea unei decizii administrative este necesară identificarea unor vicii juridice concrete, care să afecteze legalitatea actului, fie prin încălcarea competenței, a procedurii, a normelor de drept material, fie prin exercitarea arbitrară a atribuțiilor administrative. Or, în circumstanțele speței, asemenea vicii nu au fost demonstrate.

Instanța mai reține că, potrivit art. 47 alin. (1) din Legea concurenței nr. 183/2012, deciziile Consiliului Concurenței pot fi contestate în termen de 30 de zile de la comunicare, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile.

Această dispoziție garantează accesul la controlul judecătoresc al actelor autorității de concurență, însă nu instituie o prezumție de ilegalitate a acestora și nici nu transformă instanța într-un organ administrativ ierarhic superior, competent să substituie aprecierea autorității cu propria apreciere asupra oportunității inițierii investigației. Dimpotrivă, instanța este chemată să verifice dacă autoritatea a acționat în limitele cadrului normativ și dacă soluția adoptată este susținută de circumstanțele de fapt și de drept relevante.

În acest sens, instanța consideră relevant și art. 47 alin. (7) din Legea concurenței nr. 183/2012, potrivit căruia instanța nu poate anula decizia Consiliului Concurenței care este legală în fond pentru încălcări procedurale care nu influențează fondul cauzei și nu au limitat dreptul la apărare al părților implicate, putând însă dispune retrimiterea cauzei la reinvestigare. Această normă reflectă importanța principiului legalității materiale și a caracterului efectiv al garanțiilor procedurale, instituind o delimitare între neregularitățile procedurale lipsite de efect asupra soluției și acele vicii care sunt susceptibile să afecteze legalitatea actului administrativ.

Prin urmare, chiar și în ipoteza identificării unor deficiențe procedurale, anularea actului nu poate interveni în mod automat, fiind necesară aprecierea relevanței acestora asupra fondului cauzei și asupra posibilității părții de a-și exercita drepturile procedurale.

În speță, reclamanta nu a demonstrat existența unor neregularități care să fi determinat o limitare efectivă a dreptului său la apărare ori care să fi influențat în mod determinant soluția adoptată de autoritate.

Sub un alt aspect, instanța constată că pretenția reclamantei privind obligarea Consiliului Concurenței să inițieze investigația concurențială nu poate fi admisă în lipsa demonstrării ilegalității refuzului de a dispune o asemenea investigație.

Potrivit art. 55 alin. (1) din Legea concurenței, inițierea investigației presupune existența unor temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislației concurențiale. Prin urmare, obligația autorității de a adopta dispoziția de inițiere apare numai atunci când această condiție legală este întrunită.

Instanța nu poate substitui condiția legală a existenței temeiurilor rezonabile prin simpla apreciere că investigația ar putea fi utilă pentru clarificarea suplimentară a situației de fapt. O asemenea interpretare ar transforma caracterul condiționat al competenței prevăzute de art. 55 într-o obligație necondiționată de investigare a oricărei plângeri.

De asemenea, trebuie avut în vedere că investigația concurențială presupune utilizarea unor competențe administrative specifice, inclusiv solicitarea de informații, efectuarea verificărilor, convocarea persoanelor relevante și administrarea probelor necesare. Inițierea unei asemenea proceduri trebuie să fie justificată de existența unei suspiciuni rezonabile, nu de simpla existență a unui diferend comercial între două întreprinderi.

În cauza examinată, instanța nu constată că autoritatea ar fi refuzat inițierea investigației în mod arbitrar sau că ar fi ignorat indicii obiective care, apreciate cumulativ, ar fi impus în mod rezonabil declanșarea acesteia. Dimpotrivă, materialele dosarului administrativ denotă că au fost examinate atât asemănările invocate de reclamantă, cât și elementele de diferențiere dintre produsele comercializate de cele două întreprinderi, inclusiv denumirile comerciale, simbolistica, aspectul general și percepția produselor prezentate la expertiză. Or, concluziile rezultate din această examinare nu permit reținerea unui ansamblu suficient de indicii obiective care să susțină suspiciunea rezonabilă privind folosirea ilegală a unor obiecte de proprietate industrială sau copierea ilegală a ambalajului în sensul art. 19 lit. a) și b) din Legea concurenței.

Instanța subliniază că nu este chemată, în cadrul prezentei acțiuni, să constate definitiv existența sau inexistența unei încălcări a drepturilor de proprietate industrială ale reclamantei și nici să soluționeze în abstract disputa privind originalitatea designului produselor. Obiectul controlului îl constituie legalitatea

deciziei prin care Consiliul Concurenței a apreciat că nu sunt întrunite condițiile legale pentru inițierea unei investigații concurențiale.

Prin urmare, concluzia instanței nu echivalează cu o constatare că orice asemănare dintre produsele „CĂLĂRAȘI Divin” și „CANTEMIR Divin” este lipsită de relevanță juridică sau că drepturile reclamantei asupra mărcii tridimensionale nu ar putea beneficia de protecție. Se constată doar că, în baza probelor prezentate și a informațiilor acumulate în procedura administrativă examinată, nu au fost demonstrate suficiente indicii obiective care să impună inițierea investigației concurențiale în temeiul art. 55 din Legea nr. 183/2012.

Totodată, instanța reține că respingerea plângerii de către Consiliul Concurenței în temeiul art. 53 alin. (5) lit. a) nu reprezintă o constatare jurisdicțională definitivă asupra tuturor raporturilor juridice dintre întreprinderi și nici nu substituie mecanismele de protecție instituite de legislația privind mărcile și proprietatea industrială. Această soluție privește exclusiv existența sau inexistența temeiurilor rezonabile pentru inițierea unei investigații în cadrul procedurii concurențiale declanșate prin plângerea reclamantei.

În consecință, instanța apreciază că autoritatea publică a acționat în limitele competenței conferite de lege, a respectat succesiunea procedurală prevăzută de art. 50–53 din Legea concurenței, a oferit reclamantei posibilitatea de a-și susține poziția și a adoptat o soluție care se încadrează în competența decizională prevăzută de art. 41 și art. 53 din aceeași lege. De asemenea, instanța constată că argumentele reclamantei nu sunt de natură să demonstreze că decizia contestată ar fi afectată de vicii de legalitate care să justifice anularea acesteia. Criticile formulate se întemeiază, în esență, pe o interpretare diferită a asemănărilor dintre produsele concurenților și pe dezacordul față de concluziile autorității, fără a demonstra existența unor erori juridice sau factuale determinante. Or, aprecierea legalității unui act administrativ nu se realizează prin raportare la preferința subiectivă a destinatarului față de soluția adoptată, ci prin verificarea conformității acesteia cu normele juridice aplicabile și cu circumstanțele de fapt relevante.

În acest sens, instanța consideră că nu poate fi reținută nici încălcarea obligației de protejare a intereselor legitime ale reclamantei, întrucât această obligație trebuie exercitată în limitele competențelor legale ale Consiliului Concurenței și nu poate fi interpretată în sensul garantării unui rezultat favorabil autorului plângerii.

Totodată, interesul legitim al reclamantei de a-și proteja produsele și identitatea comercială nu înlătură obligația acesteia de a prezenta indicii suficiente cu privire la caracterul ilicit al conduitei denunțate și nici nu justifică inițierea unei investigații în absența condițiilor prevăzute de lege.

Prin prisma tuturor celor expuse, instanța conchide că decizia Plenului Consiliului Concurenței nr. 02 din 17 ianuarie 2025 este legală și întemeiată, fiind

adoptată în limitele competenței autorității, cu respectarea procedurii de examinare preliminară și prin aplicarea corectă a dispozițiilor relevante din Legea concurenței nr. 183/2012.

În consecință, nefiind constatate temeiuri juridice și factuale care să justifice anularea actului administrativ individual contestat, instanța ajunge la concluzia că pretenția privind anularea deciziei Consiliului Concurenței nr. 02 din 17 ianuarie 2025 este neîntemeiată.

Întrucât pretenția privind obligarea Consiliului Concurenței să inițieze investigația concurențială este dependentă de constatarea ilegalității refuzului autorității de a dispune investigarea, iar o asemenea ilegalitate nu a fost stabilită, urmează a fi respinsă și această pretenție, ca neîntemeiată.

Cât privește solicitarea reclamantei privind încasarea cheltuielilor de judecată, instanța reține că soluția de respingere a acțiunii nu justifică obligarea autorității publice pârâte la compensarea acestora, urmând ca problema repartizării cheltuielilor de judecată să fie soluționată în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile, în funcție de soluția pronunțată asupra acțiunii.

Prin urmare, în urma examinării cumulative a circumstanțelor de fapt și de drept, instanța constată că reclamanta nu a demonstrat existența unor temeiuri de fapt și de drept care să justifice anularea deciziei administrative contestate și nici întrunirea condițiilor legale pentru obligarea Consiliului Concurenței la inițierea investigației concurențiale.

În aceste condiții, acțiunea înaintată de SRL „Călărași Divin” împotriva Consiliului Concurenței, terț SRL „Zolotoi Aist”, privind anularea deciziei nr. 02 din 17 ianuarie 2025 și obligarea autorității publice să inițieze investigația concurențială, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. f), 225, 231-232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Acțiunea în contencios administrativ înaintată de SRL „Călărași Divin” împotriva Consiliului Concurenței, terț SRL „Zolotoi Aist”, privind anularea deciziei nr. 02 din 17 ianuarie 2025 emisă de Consiliul Concurenței; obligarea Consiliului Concurenței să inițieze investigația privind acțiunile anticoncurențiale conform plângerii reclamantei din 11 noiembrie 2024; încasarea cheltuielilor de judecată, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,

judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu